

AVE MARIA

OCTOBER, 1936

AVE MARIA
published monthly by
The Slovene
Franciscan Fathers.
Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management- Upravništvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Lem-
ont, Illinois, under the
Act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
the special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Aug-
ust 29, 1925.

Naročite se na
“AVE MARIA”

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NASE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO. KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAZE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

AVE MARIA

Oktoberska, št. 1936.—

—Letnik XXVIII.

V boj za naša narodna svetnika!

(Na "Baragovem dnevu" v Clevelandu 30. avg. 1936 govoril Rev. Hugo Bren OFM.)

DRAGI rojaki:

Pred vsem hvala Bogu za današnji dan. Potem slava Baragi, kateremu je posvečen. Nato pa čast tebi, slovenski Cleveland, naša tukajšnja metropola, ker se zavedaš svoje vloge, ki ti jo je božja previdnost določila. Ko gre za čast kakega narodnega velemoža, prestolica dotičnega naroda vedno prevzame vodilno vlogo. Po vsej pravici! Saj narodna prestolica je srce narodnega življenja. Ono polje oživljajočo kri po celem narodnem telesu. Naš narod se zdaj bori za najvišjo čast na zemlji, za svetniško čast dveh svojih sinov, dveh blagovestnikov čisto svoje krvi: Barage in Slomšeka. Za Slomšeka se je zavzela njegova ožja domovina, bivša Štajerska. Vodilno vlogo pa je prevzela njena prestolica Maribor. Kako živo se zaveda svoje naloge, pričajo veličastni Slomšekovi dnevi, ki so se pred kratkim tam vršili. Za Barago bi se z istim svetim ognjem rada zavzela njegova ožja domovina, bivša Kranjska. In vodilno vlogo bi rada sprejela njena prestolica Ljubljana. Toda ona ni tako srčna kot je Maribor. Maribor je varuh Slomšekovih telesnih ostankov. Na Štajerskem mu je tekla zibelka. V njeni prestolici mu je zastalo svetniško srce. Ona mu je dala grob.

Barago je Kranjska zibala. Njena prestolica ga je likala in izlikala za Gospodovo službo. A njegovo apostolsko srce je večinoma bilo tu med nami in tu je tudi zastalo. Amerika mu je dala grob in ga zvesto čuva. Zato ima naša domovinska prestolica po obstoječih cerkvenih postavah vezane roke. Pokreta za njegovo beatifikacijo ne more voditi. To spada

deželi, ki je varuhinja njegovih telesnih ostankov — Ameriki. Ljubljana to bridko čuti. Kako rada bi po zgledu Maribora zlasti vse Kranjce povabila na njegov grob in jih razplamtala za njegovo oltarsko čast. Ker pa tega ne more, se željno ozira proti svoji ameriški posestrimi Clevelandu, da on prevzame vodilno narodno vlogo v tem pokretu. Hvala Bogu, da se je Cleveland tega svojega zvanja zavedel. Lani je Baragi postavil spomenik kot našemu največjemu možu v tej deželi. Letos je hotel iti korak dalje. Današnji Baragov dan je pred vsem namenjen pokretu njegove beatifikacije. Slovenski Cleveland, ti naša prestolica, ne samo mi, tudi domovina in njena prestolica se raduje tega dneva in ti kliče: Čast in slava!

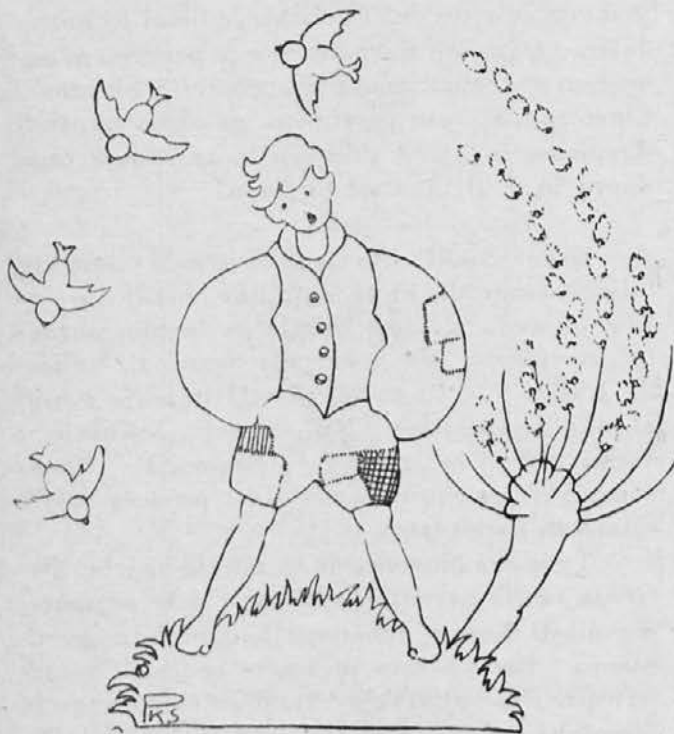
— — — —

Dragi rojaki! Po vojni se je med vsemi katoliškimi narodi, ki še katoliško mislijo in čutijo, pojavila živahna težnja po lastnih narodnih svetnikih. Večji narodi: Francozi, Italijani, Nemci . . . so začeli pisati življenje svojih narodnih svetnikov. Njih število skušajo z vsemi močmi in žrtvami še pomnožiti. Vneto odpirajo in podpirajo svetniške procese svojih oltarskih kandidatov.

Tudi nas Slovence je ta težnja zajela. Življenje svojih narodnih svetnikov sicer ne moremo pisati, ker še nobenega kanoniziranega nimamo. Pač pa smo se znova spomnili svojih najresnejših oltarskih kandidatov, Barage in Slomšeka, in jima skušamo priboriti to najvišjo čast na zemlji. A odkod ta težnja po narodnih svetnikih? Ali je upravičena? Na to dvoje vprašanj malo odgovora ob tej slovesni priliki.

Odkod ta težnja? Globoke vzroke ima. Na prvi pogled se vam bo gotovo čudno zdelo, če pravim, da je vladajoči materializem njen oče in oboževana narodnost njena mati. Jeli tedaj grešna hčerka grešnih staršev? Ko bi bila, bi jo morali mi prepričani katoličani zavreči. A ni tako! Težnja po narodnih svetnikih je le posrednji in nehoteni otrok grešnih staršev materializma in malikovane narodnosti. Neposredno in hoteno je hčerka našega Stvarnika in Odrešenika kot očeta in sv. cerkve kot matere. Tedaj božji otrok! Naj vam to nekoliko obširneje pojasnim.

Kdo so tisti, ki veljajo danes za največje junake, ki jih vse pozna, se jim klanja, jih obožuje? So mar to možje in žene izrednih moralnih kreposti, svetniškega življenja? O, ne! Kdo se zmeni za te, razen vernih, globoko vernih. To so možje in žene fizičnih sil, z raznimi tozadevnimi rekordi: boksarji, rokometni in nogometni prvaki, plavači, skakači, kratko: razni olimpijadski junaki. Ti odnašajo z raznih narodnih in mednarodnih tekem palme slave, dasi so morda moraino velike ničle. Z drugimi besedami: človeška veličina se danes meri ne po moralnih, ampak po konjskih silah. Vladajoči materializem je oče teh junakov konjskih sil.

Rodil jih je iz neveste, ki je njega vredna — iz oboževane narodnosti. Ona je njihova mati. Vsak narod gleda, da bi se ponašal s kar

največ takimi junaki. Njegov ponos so, njegova dika, njegovo upanje. Za njimi stika po svoji zgodovini najrajši še poganski. Ob njihovih vzorih skuša vzgojiti armado novih junakov. Tisti, ki mu s kakih svetovnih tekem prineso domov palmo zmage, so njegovi vzori, njegovi narodni svetniki. Njim gre vsa čast in slava, oni so stebri naroda in poroštvo njegove sijajne bodočnosti . . .

Da, to so moderni svetniki in svetnice. A — po naše — grešni otroci grešnih staršev. To oboževanje narodnih junakov konjskih sil ni drugega ko moderno poganstvo, ki vodi v moderno barbarstvo. Njegove grenke sadove imamo že pred seboj na mizi. Kljub vsemu treniranju fizičnih sil in kljub visoki kulturi duha, a tako zanemarjeni kulturi srca, je moderni človek večja zverina kot je bil v starem poganstvu, iz katerega je po božji milosti izšel. Prostrane bojne poljane, na katerih se na debelo in na globoko preliva bratska kri, velikanske socialne razvaline so temu žalostna priča.

Ko so uvideli katoliški narodi, v kolikor še krščansko čutijo, kam jih oboževanje teh modernih svetnikov konjskih sil vodi, so se zopet spomnili na svoje prave moralne junake, spomnili so se na svoje svetniške vzore, začeli so se navduševati zanje in jih staviti za vzor pravih narodnih junakov in junakinj. S svojimi narodnimi svetniki hočejo paralizirati, spodriniti narodne junake konjskih sil, ki tirajo narode nazaj v pogansko barbarstvo. Jasni vzori lastne narodne krvi naj bi bili mlademu rodu, ki mu pripada bodočnost, svetilniki in naj bi mu kazali in markirali pot iz objemajoče teme modernega poganstva nazaj k soncu krščanske kulture, od njih pradedov s tolikimi žrtvami pridobljene.

Toda, dragi, ali ni to nekak kompromis z oboževano narodnostjo, ki ga sv. cerkev le z žalostnim srcem gleda in tolerira, ne pa odobrava? Odločno ne! To je bila modra taktika sv. cerkve same v boju s starim poganstvom. Oboževanju poganskih narodnih junakov je nasproti postavljala svoje krščanske junake, svetnike. Praznike onih je spodrivala s prazniki teh. To je tudi njena taktika proti modernemu poganstvu. Njegove junake konjskih sil hoče spodriniti z moralnimi junaki — narodnimi svetniki.

S tem je načelno podan tudi že odgovor na naše drugo vprašanje: Ali je težnja po narodnih svetnikih upravičena? Ne samo upravičena, ampak celo izrazito krščanska in kato-

liška je. Cerkev jo blagoslavlja, ne preklinja. Ona hoče, da bi imel vsak narod svetniške vzore svoje krvi. Ona sama je sicer katoliška, vesoljna in kot taka mednarodna in nadnarodna. Pa je tudi narodna, in to v boljšem in vzvišenejšem pomenu besede nego razni narodni kričaći in malikovalci. Prav taki so tudi njeni svetniki, ki niso drugega ko Cerkev sama v živi sliki.

Bogoslovna znanost uči, da milost, ki je pri oblikovanju svetniških vzorov glavni faktor, zida na podlagi narave in z naravo. Človeška narava je po svojem bistvu sicer ista, skupna vsem posameznim in narodom. A v svojih osebnih svojstvih si v milijardah posameznikov niti dva nista docela enaka, ne fizično, ne duševno. Da fizično ne, kažejo že odtiski prstov. Prav tako pestra, četudi ne tako očitna, je duševna neenakost. Isto velja glede narodnostnih svojstev. Vsak narod ima nekaj svojega, z nobenim drugim skupnega. Milost, ki zida na naravo in z naravo, ničesar naravnega, ne osebnostnega ne narodnostnega, ne zavrže. Vse lepo porabi, poplemeniti, poduhovi in strne v harmonično svetniško celoto. Zato je ogromna armada svetnikov tako pestra in pisana kot nobena druga. Niti en svetnik ni zgolj kopija, posnetek drugega. Vsak je božji umotvor zase, z vsemi osebnostnimi in narodnostnimi posebnostmi, precepljenimi in prerobenimi.

Svetniki so najlepša harmonija mednarodnosti in narodnosti. Sv. Frančišek Asiški n. pr. bil ves božji in kot tak je stal visoko nad narodnostmi kot Bog sam. A je bil kot Italijan tudi ves italijanski v najboljšem pomenu besede. Cvetka je bil, ki se ji na prvi pogled pozna, da je pognala iz italijanskih tal in se razcvela v italijanskem soncu. Sv. Frančiška Sal. je bila sama dobrota in ljubeznivost. Kot tak je vzor za vse narode. A tista finesa, po kateri se je

odlikoval in je ni nikoli zabrisal, je lastna le Francozu. In Frančišek je bil Francoz. Sv. Terezija Vel. je bila mistična duša, globoko v Boga zatopljena. Vzor za vsako dušo kateregakoli katoliškega naroda. Toda kot Španjolki ji je vedno ostalo nekaj tiste "grandezze", plemenite dostojanstvenosti, ki je španskemu značaju po njegovi slavni preteklosti vtisnjena. Sv. Tomaž More je bil mož jeklene značajnosti, ki ni bila naprodaj niti pod pretnjo strašnega mučeništva. Splošen ideal za vsakega katoliškega moža! A tista njegova hladnokrvnost in tisti mirni humor, ki ga niti na šafotu ni zapustil, očituje Angleža. Sv. Bonifacij, apostol Germanov, je bil strasten lovec za dušami, tavajočimi v temini poganstva. Vsak bi mu moral skušati biti enak. A ni vsakemu po naravi dano tisto germansko drzno "šturmanje" za ciljem, kot je bilo dano njemu, ki se je bil iz Irca prelevil v Germana.

Vsi ti in vsi drugi svetniki so bili božanski akord, blagoglasje nadnarodnosti, mednarodnosti in narodnosti. Našemu sv. očetu Frančišku dajejo njegovi življenjepisci kratko, a značilno spričevalo: "Bil je največji svetnik med Italijani in najbolj italijanski med svetniki." Isto velja bolj ali manj o vsakem svetniku, tem bolj, čim bolj je na sebi vpodobil Kristusa, krono vseh svetnikov, Stvarnika in Rešenika ve-

soljnega človeštva. O vseh in o vsakem se lahko reče: Bil je ves svet in naroden, čim bolj svet, tem bolj naroden. Ko bi kateri od njih tudi hotel docela zabrisati svoj narodni značaj, bi ga ne mogel. In če bi ga mogel, bi bilo to v nasprotju z milostjo, ki z naravo deluje. To poskušati bi se reklo, delo velikega umetnika vaškemu samouku izročiti v popravilo.

Bog sam tedaj hoče, da ima vsak narod svoje narodne svetnike, ki so mu najbližji in

najprikladnejši vzorniki. In če Bog to hoče, potem hoče in mora hoteti tudi sv. cerkev. V resnici je njena najpristržnejša želja, da bi bili v bogati in pestri galeriji svetnikov vsi katoliški narodi kar najčastneje zastopani. Kar pa hoče Bog, kar hoče njegova sv. cerkev, to sme hoteti in želeči tudi vsak katoliški narod. Ne le sme, tudi mora, če noče zametati, kar božja umetnica milost ne zameta, svojih plemenitih narodnostnih lastnosti. Tega pa zlasti danes noben narod, ki se zaveda svoje samobitnosti in

na slovensko lipo cepljeni ne primejo? To bi utegnil kdo misliti, če mu povemo, da še nobenega nimamo, vsaj proglašenega ne. A danes mi ne samo vemo, ampak se tudi živo zavedamo, da zna božji vrtnar cepiti celo divjake, pa ne bi znal cepiti lipe, v njenem cvetju tako opojno dišeče! Zavedamo se, da so svetniki krona krščanske kulture. Katoliški narod, ki nima še nobenega svetnika, še ni kronal svoje krščanske kulture. Zavedamo se in bridko čutimo, da mi svoje krščanske kulture, katere

Sveti Francišek — prijatelj mladine.

svojih svojstvenih vrlin, noče. Tudi mi Slovenci nočemo več.

Do nedavna so bili naši vzorniki svetniki po milosti cepljeni na jutrovsko palmo, na italijansko oljko in na germanski hrast. Se mar

žlahtne sadove že drugo tisočletje uživamo, še nismo kronali. Zavedamo se pa tudi, s svetim gnevom v srcih se zavedamo, da hočejo naši moderni pogani to našo kulturo kronati z narodnimi junaki konjskih sil . . .

Odtod, glejte, prihajata naša težnja in naš boj za lastne narodne svetnike. Svet boj, sveta vojska je to. Če že ne sebi, vsaj naši mladini, katere je bodočnost, bi radi dali dva nova — ne solunska — temveč slovenska brata blagovestnika: Barago in Slomšeka, katerih jasen zgled in svetniški sij bi jim kazal pot iz moderne egiptovske sužnosti v obljubljeni deželo krščanske svobode in krščanske kulture, ki je Boga-človeka stala kri in življenje, za katero so naši dedje sami krvaveli.

Baraga in Slomšek! Kako srečno izbrana narodna kandidata za oltar! Slomšek — ves božji in ves slovenski. Pod slovensko lipo in trto je zorel ob žarkih božje milosti in dozorel za oltar. Krasen zgled za naše rojake v domovini. Baraga — ideal zlitega slovensko-ameriškega značaja. Čist slovenski značaj je mehak, kot ga tako lepo simbolizira slovanska lipa. In nekam plah je, nekoliko suženjski. Je bil pač Slovenec dolga stoletja podlaga tujčevi peti, in to ga je tako oblikovalo. Tudi Baragi, dokler je bil še samo slovenski, se je ta suženjski belež poznal. Pregarjan radi svoje gorečnosti je klonil in molil svoj Confiteor, čeprav je bil v globini srca prepričan, da ima prav. A njega je poleg domovine, majhne, lepe, zaslužnjene, likala tudi širokopotezna, svobodna Amerika in mu vtisnila svoj pečat. Ohranil je lepe poteze svojega naroda. Mehko srce je bilo v njem. Odstranil pa je pod svobodnim ameriškim soncem tisti lahni suženjski belež, ki ga je Slovencem vtisnila tujčeva peta. Tako previdno je to storil kot umetnik-strokovnjak odstrani belež s stare dragocene freske.

Ko so mu podrejeni vladni verski bigotje v Lapointu hoteli pristriči po ustavi zajamčeno svobodo vere in vzgoje, ni več plaho klonil kot v domovini. Liki sv. Pavel se je samozavestno zravnaval in odločno branil svojo pravično pravdo. Rimski poveljnik Klavdij Lizij je sv. Pavla hotel dati bičati. Mislil je, da ima zgolj Juda pred seboj. A Pavel se je potrkal na prsi in dejal: Ne boš! Civis Romanus sum! Rimski državljani sem, za katerega je taka sramotna kazen nedopustna. Podobno Baraga v omenjenem slučaju. Ko je prostodušno in energično zagovarjal svojo pravdo, je kljubovalno zaključil: Being a free American . . . Kot svobodni ameriški državljani si ne dam kratiti, kar mi je po ustavi zajamčeno. In zmagal je.

Kako krasen in jasen vzor za nas ameriške Slovence! Če se bomo ob njem likali in po njem

oblikovali, ne bomo samo dolžniki te naše druge velike domovine, ampak bomo tudi njeni upniki. Ne bomo samo sprejemali od nje, temveč ji bomo lahko tudi vračali. S svojo slovensko vernostjo in drugimi plemetimi narodnostnimi vrlinami bomo po svojih skromnih močeh vsaj nekoliko pripomogli k poduhovljenju njene velike, a tako materialistično prežete kulture. Da nam bo Baraga pri tem zanesljiv učitelj in voditelj, ga mora prej sv. cerkev dvigniti na tron oltarja. Potem bo res ognjišče naše vere ter po njej posvečene narodnosti in svobode.

Zato vsi, ki še katoliško čutimo, v strnjeni vrsti in s plamenečim navdušenjem na fronto za Baragovo oltarsko čast! Zdaj je dan! Rim čaka, komaj čaka, da bi tudi nam lahko prižgal ta dva svetilnika, ki bi nam kazala pot iz objemajoče poganske temine. Nihče tako ne želi kot Rim sam, da se zganemo in vredne izkažemo te časti. In danes je dan, ki ga je Gospod naredil. Zbrali smo se v prestolici velikega, vplivnega cerkvenega kneza, očeta vaših duš in iskrenega prijatelja našega naroda, Most Rev. Jos. Schrembsa, vašega škofa. Ko bi se ne mudil ravno v večnem mestu, bi bil danes gotovo tu med nami, da nam pokaže svojo naklonjenost. Njemu, uglednemu in preizkušenemu veteranu v krogu ameriškega episkopata, poverimo advokaturu naše pravde, da jo predloži in podpira pred poklicnim forumom. Ko jo bomo pred forum ameriških škofov dotirali, nam bo zasijala prva zarja njene zmage.

Ti pa, Cleveland, naša prestolnica, kot do slej, tako se tudi poslej zavedaj, da si naš generalissimus v tej sveti vojski. Nate bomo gledali, tvojim poveljem bomo prisluškovali, tvoji mobilizaciji se bomo z navdušenjem odzivali. Na čelu naroda! Naprej od boja do boja, od zmage do zmage, dokler nam ne zasije jasni dan končne zmage, ko so bodo naši Baragovi dnevi prelili v Baragov praznik. Gospod, da bi to učakali, prosimo Te, usliši nas!

AVE MARIA KOLEDAR

ZA 1937

JE IZŠEL.

50c.

Ali Zdrava ali Češčena?

P. Bernard.

NEKATERIM našim ljudem se še vedno čudno zdi, če pride k njim maševat slovenski duhovnik od drugod, pa po sveti maši moli ZDRAVA MARIJA namesto prejšnje Češčena Marija. In namesto "blažena si med ženami" izgovarja besede: BLAGOSLOVLJENA si med ženami . . .

Mislím, da glede tega še ni bilo nobenega pojasnila v našem listu. Pa ne bo škodovalo, če pojasnilo pride.

Pred malo leti sta obe škofiji v domovini, namreč ljubljanska in mariborska, popravili uradni molitvenik, ki se rabi pri javni službi božji v cerkvah. Med drugimi novostmi je prišlo tudi to, da se moli:

Zdrava Marija, milosti polna, Gospod je s teboj, blagoslovljena si med ženami in blagoslovljen je sad tvojega telesa Jezus.

In namesto: Češčena bodi Kraljica itd. se moli:

Pozdravljena Kraljica, Mati usmiljenja, življenje, sladkost in upanje naše, pozdravljena. K Tebi vpijemo izgnani Evini otroci, k Tebi zdihujemo . . . in tako dalje po starem. Sprememba je pa zopet malo pozneje:

. . . pokaži nam po tem izgnanstvu Jezusa, blagoslovljeni sad Tvojega telesa . . .

Tako torej molijo sedaj te molitve v starem kraju. Obe škofiji sta zaukazali vsem duhovnikom, da naj tako molijo in tudi tako učijo moliti svoje vernike.

Čemu ta izprememba?

Zato, ker je to bolj natančna prestava iz latinskega jezika. (Žal, popolnoma natančna še vedno ni . . .) Ko smo Slovenci prišli v svojo narodno državo, smo se začeli bolj zavedati kot kdaj poprej, da nam je treba jezik očistiti kolikor mogoče vseh nepotrebnihih primesi in tudi raznih nepravilnosti. Pred nekaj desetletji smo še molili na primer "Žegnana" si med ženami in

"žegnan" je sad in tako dalje. Da to ni bilo posebno lepo slovensko, nam je že v stari Avstriji prišlo na misel. Zato smo postavili namesto "žegnan" slovensko besedo "blažen". To smo pa pozabili pomisliti, da bi moralo prav za prav biti — blagoslovljen! Ko smo se te napake zavedeli, je bilo edino pametno, da jo prej ali slej popravimo.

Podobne nerodnosti so se zgodile pri nekaterih drugih besedah. Zato smo sedaj tudi tiste popravili. Nekaj je pa še ostalo brez izpremembe. Škoda, da je tako. Pa bo prišel čas, ko bodo poklicani gospodje tudi ostale napake popravili. Tukaj lahko rečemo: počasi, pa gvišno . . .

Torej še enkrat rečem: tako sedaj molijo v starem kraju, ker sta jim oba gospoda škofa tako naročila.

Kaj pa mi tukaj v Ameriki?

Svojega slovenskega škofa nimamo. Tudi v škofije starega kraja ne spadamo. Naši ameriški škofje ne poznajo našega jezika in nam nič ne ukazujejo, da bi morali moliti ZDRAVA MARIJA. Pa tudi nič ne prepovedujejo moliti tako ali tako.

Torej lahko molimo po starem ali pa po novem. Večina naših duhovnikov menda moli po starem in po starem molijo tudi naši ljudje. Torej še vedno Češčena, ne pa ZDRAVA. Mnogi si mislijo: čemu bi uvažali kaj novega, saj se itak ne bo dolgo po slovensko molilo v tej deželi . . . Ne izplača se, po novem začeti . . .

Ali imajo prav? Mislím, da jim ne moremo nič preveč ugovarjati. Res je, da starejše ljudi bolj težko kaj novega naučimo, z novimi rečmi gre najprej pri mladini. Naša mladina se pa itak po veliki večini drži angleške molitve.

Vendar pa nekateri slovenski duhovniki v Ameriki molimo po novem. Ne vem, koliko nas je takih. Mi si najbrž mislimo: Zakaj pa ne bi molili tako kot molijo v starem kraju? Če je tam po novem bolj prav kot po starem, naj bo še tukaj. V cerkvah itak mi molimo ZDRAVA MARIJA, ljudje

nam odgovarjajo samo SVETA MARIJA in v tistem odgovoru ni nobene izpremembe. Torej prav za prav ljudem ni treba drugega kot da se jim uho navadi na besede ZDRAVA in BLAGOSLOVLJENA. Kadar molijo sami zase, naj pa molijo po starem, če se jim tisto bolj dopade.

Nekaj več težav je z molitvijo POZDRAVLJENA KRALJICA. V tej molitvi je več izprememb in to molitev ljudje molijo skupno z duhovnikom po sveti maši in pri večernicah. Zato nekateri molimo samo tiste tri ZDRAVE MARIJE po novem, molitev "Češčena bodi Kraljica" pa po starem udarimo . . .

Kaj bomo torej mi priporočali? Prav za prav nisem tega napisal, da bi se odločno zavzel za eno ali za drugo. Bog nazadnje ne gleda toliko na besede kot na srce in na duha molitve. Bolj kot za priporočilo mi tu gre za pojasnilo. Nekaterim našim ljudem se namreč čudno zdi, zakaj nekateri molimo po novem, nekateri pa ne. To sem hotel pojasniti.

Če bi hotel dodati še nekoliko svojega mnenja, bi tole pristavil. Čudno se mi zdi, da se po nekaterih naših boljše organiziranih in bolj naprednih župnijah tako otepajo teh molitev po novem in izboljššanem načinu. Celó v takih krajih, kjer imajo slovenske šole. Mislim, da bi ne delalo prav nobenih težav, če bi v takih farah začeli po novem. V takih farah bo slovenska molitev vendar še precej časa živela in novih molitvenih bukvic bo še mnogo šlo med ljudi. In vsi novi molitveniki imajo že ZDRAVA MARIJA in druge izpremembe. Ljudem bi se izprememba hitreje priljubila, ako bi novi način molitve tudi v cerkvi slišali, ne pa samo v novem molitveniku brali. Ali ni res?

Seveda se oglašajo ugovori. Nekateri pravijo: Zakaj je pa zdaj naenkrat Marija ZDRAVA, ali je bila poprej — bolna . . . ?

Po pravici povem, da se mi tak pomislek zdi zelo netečen. Po angleško bi rekel "silly". Posebno netečen in neokusen je,

če pride iz ust ljudi, ki se imajo za inteligentne . . .

Jezik je jezik. Beseda ZDRAV pomeni še kaj več, ne samo to, da ni bolan, kdor je zdrav. Če bi bilo to tako, potem bi moral tudi vselej takrat vprašati, kadar mi kdo reče: pozdravi tega in tega . . . vprašati bi moral: ALI JE BOLAN, da naj ga pozdravim? Včasih res ljudje za šalo tako vprašajo, ampak vsak ve, da je to — silly . . .

Sicer pa, ali ne molijo skoraj prav tako vsi drugi Slovani: Hrvatje, Srbi, Slovaki, Poljaki, Čehi? Beseda "zdrav", "zdrava" je toliko kot: pozdravljen, pozdravljena. In ravno to je tisto, kar je nadangel Gabriel rekel, ko je Marijo prišel obiskat. Marija je seveda tudi "češčena", toda nadangel tega ni rekel o priliki oznanjenja.

Z eno besedo: po novem je bolj prav. Če hočemo moliti BOLJ PRAV in zraven biti napredni, se nam ni treba braniti moliti ZDRAVA MARIJA in POZDRAVLJENA, KRALJICA.

Sv. Roza-zgled žrtvovanja

P. Aleksander.

NIČ posebnega ni bilo na njej. Drugih velikih del ni dovršila, le to, da se je leta in leta skrivala in v najostrejši pokori živela.

Bila je visokega rodu. Še celo s kraljem je bila v sorodstvu. Tudi starši so jo vzgajali kot kraljičino. Toda niso je mamele dobrote dvora. Zapustila je vse skupaj in se skrila na goro Montreal, ki je bila kos očetove posesti. V strmini te gore je bila votlina, ki se je moglo samo od zgoraj vanjo priti. V tej skalnati votlini si je Roza priredila stanovanje in ostala v njej mnogo let. Gozd ji je dajal živeža in vode, kamenje ji je bilo ležišče, molitev in božja milost sta ji dajala moč, da je vztrajala.

Medtem so jo starši z žalostjo iskali Brezuspješno! Po več letih so našli napis v votlini in spoznali, da je od Roze, toda puščavnica se je bila med tem že v drugo dupljo preselila. Ta je bila na sosedni gori nad mestom Palermo. Sto čevljev globoka, imela je široko dno in lep razgled proti Rozinemu rojstnemu mestu. Od ene strani je morje pelo pesem o božjem veličastvu, od druge so pašniki, trate in hoste šumljale. V tej samoti je Roza tiho dogorevala božji ljubezni. Kadar je šla z gore med ljudi, je ni nihče poznal. Sama ni hotela, da bi bila komu znana, razen Jezusu in njegovemu služabniku-duhovniku.

Dolga leta je tako preživela, noben življenjepis ni sporočil svetu, kako se ji godi. Le to je zvedel svet, da si je sama postlala mrtvaško postelj. Jama, ki je v njej živela, je bila njen grob. Našli so jo s križem na prsih, popolnoma nedotaknjeno od gnilobe. Vodne kaplje, ki so kapale nanjo, so jo kakor s kristalom prevlekale. Na čudežen način je Bog po mnogih letih razodel, kje je Rozino truplo. Nekemu palermškemu meščanu je bilo v sanjah povedano, da bo takoj izginila kuga, ki je takrat razsajala, če preneso truplo božje služabnice v cerkev. Še danes časte palermški meščani to svojo zaščitnico meseca septembra z veliko slovesnostjo.

Roza, sveta žena, za eno reč te naše žene zavidajo. V samoti si lahko živela. V samoti si laglje služila Bogu. Ali jim smem povedati, tem našim ženam, v tvojem imenu, da je lahko vsaka hišica — samota božja? Samo, če človek noče v dirindaju svojega jezika preslišati božjega glasu. In čeprav deset živžavov krog nje vpije in so tako moreči glasovi divjega sveta. Sicer pa toliko večje zasluženje, krščanska žena, če mesto pesmi narave, ki je zazibala Rozo v sveto premissljevanje, zaziblje tebe v molitev pesem težkega življenja.

Če bi danes prišel Bog na zemljo in ženam dejal: Ajdi, gremo kakor Roza v pu-

ščavo — šlo bi jih petdeset odstotkov. Hotele bi se otresti sveta z vsem njegovim šundrom. V puščavi pa bi spoznala: človek je vsepovsod človek, poln skušnjav in grehote. Od naše volje odvisi naša veljava. Svoje žrtve nosimo voljno pred Bogom!

Z žrtvijo lahko posvetiš mehko blazino, kakor je Roza posvečevala kamenito ležišče. Tvoje stanovanje naj žrtev posveti do stopnje svetosti, ki jo je dosegla Rozina votlina.

Vodne kaplje so spremenile Rozino truplo v čudovih kristal — naj kaplje tvojih majhnih žrtev spremene tebe v dragocen božji zaklad!

Sveta Terezija — Mala Cvetka.

Ura prihaja: Odločite se!

P. Bernard.

NAJPREJ si bodimo na jasnem glede ene reči. Ave Maria ni političen list. Politika kot taka, najsižebo v velikem ali malem, ni njeno polje. Tega se zadeva in se skuša po tem tudi ravnati.

Toda kaj sploh razumemo pod besedo "politika"? Naši ljudje pogosto razumejo pod to besedo medsebojne strankarske prepire in zaletavanja v ljudi, ki v kateremkoli oziru niso našega mnenja. To je sicer napačen pomen besede "politika", vendar se zavedamo, da s to kratko vrstico ne bomo ljudi naučili, da bi vedeli in razumeli kaj je politika.

Povemo še to. Tudi če bi politika bila zgolj strankarski prepir, še vedno radi priznamo, da tudi v tem smislu Ave Maria ni političen list. Nikakor ne želi in ne mara, da bi v svojih predalih razpaljala strankarske strasti in se vtikala v prepire, kako naj se to ali ono organizira in vodi med Slovenci v Ameriki.

Najrajši bi držala dosledno roke proč od raznih organizacij in od njihovih glasil. Ave Maria želi biti samo verski list, glasnik Kristusovega miru in Kristusovega idealizma. Kristusov mir in Kristusov idealizem nista vezana na določene forme na gospodarskem, prosvetnem in organizatoričnem polju. Zato bi Ave Maria prav za prav lahko šla mimo vsega in ostala glasnik Kristusovega miru za vse naše ljudi, pa naj pripadajo tej ali oni politični stranki, tej ali oni gospodarski organizaciji, tej ali oni podporni Jednoti.

Tako, pravim, bi prav za prav imelo biti. Tako tudi v resnici je — o tem pričajo mnogi letniki našega lista — **DOKLER AVE MARIA VIDI, DA TISTA RAZLIČNA UDRUŽENJA NE SKUŠAJO UNIČITI V SRCIH NAŠIH LJUDI KRISTUSOVEGA MIRU.** Če se pa to zgodi, potem, ne zamerite našemu listu, ako stopi na branik in javno s prstom pokaže, kje so tisti, ki hočejo iztrgati iz src našega naroda Kristusov mir. Potem nikar ne recite, da se Ave Maria spušča v politiko! In če kljub temu opozorilu očitata našemu listu, da postaja političen, vedite, da ste v zmoti, in zato se mi ne moremo ozirati na vaše morebitne pritožbe, češ da je Ave Maria "preklarski" list.

Mi dobro vemo, da je velika večina naših katoliško prepričanih ljudi zelo miroljubne narave. Mi to cenimo in njihovo razpoloženje visoko spoštujemo. Najrajši berejo kaj takega, kar jim prav nič ne skali tega notranjega miru. Lepe povestice, verske članke, izpodbudne prigodbice — tega si žele. Smemo reči, da jim naš list tudi res mnogo takega nudi. Toda časi so taki, da ne moremo in ne smemo samo pri takih rečeh ostati. **SOVRAŽNIKI KRISTUSOVI NE MIRUJEJO — TUDI MI NE MOREMO.** Ako bi naš list pisal samo po želji nekaterih "miroljubnih" naročnikov in bi se nikoli ne "obregnil" ob verske nasprotnike, bi ne izpolnil svoje dolžnosti. Če bi ga dobil v roke na primer sveti Pavel in bi ga prelistal od prve do zadnje strani, bi gotovo zagodrnjal z besedami svetega pisma: "Mir, mir . . . kjer v resnici ni miru . . ."

Ne, dragi prijatelji, v resnici **NI MIRU!** Najbrž mnogi naši naročniki ne vedo, kako naši nasprotni listi grdiyo in blatijo vse, kar je količkaj v zvezi z Bogom in vero. Kako naravnost in popolnoma neprikrito trgajo verske svetinje in src svojih bralcev. Kako zagovarjajo nov red v človeški družbi, ki je absolutno nemogoč med ljudmi, ako naj še kaj veljajo božje zapovedi. Ako mi na vse take reči lepo molčimo in se delamo, kot bi nič ne videli in nič ne slišali, že mislijo nasprotniki, da so nas potolkli in da se ne upamo ničesar reči — ker ne vemo, kaj bi rekli . . .

Pa bo kdo dejal: Do nas verski nasprotniki ne pridejo. Mi jih pustimo pri miru, oni puste pri miru nas. Tudi vi jih pustite pri miru, pa se ne bodo zaganjali v vas . . .

V tem je velika zmeta! Vas pustijo pri miru? Ali pa pustijo pri miru tudi vse tisto, kar je vam sveto? Če napadajo vašega Boga, vašo vero, vašo nebeško Mater, vašo Cerkev — ali se ne čutite pri tem tudi vi prizadete? Ali res mislite, da bodo začeli lepše pisati o Bogu in veri, če se vi delate, kot bi ne vedeli, kako pišejo?

Kaj meni pomaga in kaj pomaga listu Ave Maria, če mene in njo pri miru puste? Ko pa na drugi strani prav po peklenško napadajo vse tisto, kar zastopava jaz in naš list Ave Maria — ali je to za naju — mir????

Veste, dragi bralci, mir je gotovo dobra reč. Ali velika nevarnost je, da se tisti mir, ki ga mnogi žele in poudarjajo, izpremeni v nekaj drugega. Kaj pa je tisto? Nevarnost je,

da se tisti zaželjeni mir izpremeni v — POLOVIČARSTVO . . .

Morda ne razumete takoj, kaj hočem reči. Naj bom bolj jasen.

Imamo take naročnike in bralce lista Ave Maria, ki ta list redno berejo in ga pri vsaki priliki pohvalijo. Poleg njega pa berejo ali celo naročajo "Prosveto", "Enakopravnost", "Proletarca", "Mladinski list" . . .

Imamo katoličane, ki redno hodijo v cerkev in tudi zakramente prejemajo. Redno se udeležujejo farnega življenja. Poleg tega pa zahajajo na zborovanja in prireditve strupenih verskih nasprotnikov, čeprav dobro vedo, da bo tisoč besed padlo zoper vse tisto, kar je v zvezi s cerkvenimi zadevami.

In tako dalje.

Vprašaj jih, zakaj tako. Odgovor: ZAVOLJO LJUBEGA MIRU . . .

Dragi moji, ZAVOLJO LJUBEGA MIRU, ki ga vi hočete, je mogla "Prosveta" postati tako strupeno protiverska in ž njo še mnogi drugi listi naših nasprotnikov.

ZAVOLJO LJUBEGA MIRU, ki ga vi propagirate, si je upal celo "MLADINSKI LIST", list za otroke in mladino, priti zadnje čase na dan s protiverskimi članki, ki se jih je dolga leta ogibal.

ZAVOLJO LJUBEGA MIRU, ki ga vi pridigate in tudi od nas zahtevate, je mogla NARODNA JEDNOTA postati to, kar je, namreč največja propagandnica za odpad od Boga in Cerkve.

ZAVOLJO TEGA LJUBEGA MIRU je danes med ameriškimi Slovenci našim nasprotnikom dovoljena vsaka najpodlejša kleveta in vsako najgnusnejše sramotenje božjih reči, dočim katoličanu ni dovoljeno nič drugega kot — šuti!

Cenjeni bralci, to je mir, KI NI MIR, to je mir, ki pomeni vojsko. Žal, tako vojsko, v kateri se ena stran bori z najmočnejšimi topovi, druga stran se pa skriva — v mišjo luknjo . . . Kdo bo zmagal v taki vojski?????

Tak je danes položaj. Ura odločitve se bliža! Je že tukaj! Miru, ki pomeni polovičarstvo, ne maramo. To je mir, ki ni mir, ampak — poraz.

Ave Maria se zaveda, da je BOŽJA BESEDA še vedno prav tako močna kot je bila prvi dan. Ave Maria se zaveda, da je glasnica te močne božje besede. Ave Maria hoče stati na braniku in zavzeti bojno vrsto ob strani božje

besede nasproti vsem, ki se iz božje besede norčujejo.

Naročniki in bralci! Katoliški slovenski narod v Ameriki! Ave Maria vam stavlja odločilno vprašanje: Ali ste ž njo na strani božje besede, ali hočete iti med nasprotnike? V sredini ni mesta, ni prostora!

Odločite se!

MOJI MALI

Šolska sestra.

(Konec.)

Nekoč me je pa moj Janez pošteno ujezil. Venomer se je smejal. Kaj naj storim, da ga umirim? Če mu eno "pripeljem", ne bo nič pomagalo, ker ima trdo kožo in dobi doma dovolj takih dobrot. Če ga z lepo besedo opominim — tudi ne bo trajnega uspeha. Pa mi šine izvrstna misel v glavo! Hitro narišem na papir krog in dve črti počez — polno luno! Pokličem Janeza, mu pokažem umetnijo in zašepčem v uho: "Tak si, kadar se smeješ. Če ne nehaš, te bom narisala na tablo, da se ti bodo vsi otroci smejali!" Kot krotko jagnje je odšel v klop — smeha je bilo konec za tisti dan. Seveda, se še včasih izpozabi, a mi je treba samo vprašati, če naj narišem njegov obraz na tablo, in takoj je Janez ves resen. Da bi se mu mali smejali — tega pa že ne — toliko ponosa pa že ima!

V največjo pokoro mi je Janez v cerkvi. Zmiraj me opazuje — nobeden mojih gibov mu ne uide. Kakor hitro spozna, da je za nekaj časa varen, da mojega pogleda za enkrat še ne ob v njegovo smer, že sedi. In če ga karajoč ošinem z očmi, se počasi zopet spravi na kolena. V šoli sem ga nekoč radi tega prijela prav trdo — pa se je izvijal, da ima rano na kolenu. Pokaži! In veste, kje je imel majhno prasko? Doli pri gležnju! Nehote sem se spomnila tiste anekdote o fantu, ki se je bal, da ga bočto potrdili v vojake. Slišal je praviti, da tisti, ki imajo "platfus", se srečno izvijejo. Na vprašanje zdravnika, če ga kje kaj boli, je žalostno odgovoril: Da, "platfus" me muči že nekaj časa. Kje? ga privije zdravnik. V grlu, se odreže vojaški kandidat. "Tauglich" — in revež je moral služiti cesarja tri leta.

Kdo je pa Janezov "picture" vzel?

Enako je moral moj Janez ostati drugi dan pri sv. maši ves čas na kolenih. Oni dan se je pa Janez postavil pri katekizmu. Zelo rada stavim vprašanja, ki silijo otroke misliti. Vprašala sem, če je Jezus šel vsako nedeljo k sv. maši, ko je bil še majhen. To so male glavice ugibale! Sledili so odgovori: šel je ob sobotah v sinagogo. Ko je imel 12 let, je šel v tempelj. Takrat še ni bilo takih duhovnikov kot jih imamo sedaj. Otroci so že bili blizu cilja, pa se odreže Janez: Jezus je šel v tiste cerkev, ki jo je pozidal sv. Peter. Kar užaljen je bil, ko je videl, kako se otroci mužajo in hitajo.

Čeprav so otroci imeli Janeza za neumnega, je pa vendar po mojih mislih še bolj pametno povedal kot neka deklica v neki drugi šoli, ki mi je na podobno vprašanje dejala, da je Marija hodila k prvi maši, Jožef in Jezus pa k drugi. Marija je morala seveda med drugo mašo doma kosilo pripravljati.

Ves drugačen od Janeza je Pavel. Nima očeta, izgubil ga je že pred leti. Miren, tih, krotak dečko. V velikih modrih očeh leži včasih globoka melanholija. Sanjač je. Zastrmi kam v bele oblačke in nekaj tako lepega je takrat v njegovih očeh. In ko ga pokličem nazaj v prozaično šolsko življenje, zardi v zadregi kot punčka. Morda sniva v njem klica pesnika ali pisatelja? Skoraj bi upala, saj so njegove naloge tako srčkane. Spomladi je pisal ptičku:

Ali je Pavelček še tako majhen?

Ljubi ptiček!

Pomlad se bliža. Sonček je že topel. Vetrovi že piha-jo od juga. Drevje se že o-devlje v zeleno obleko—vse je pripravljeno za sprejem pomladi — samo tebe še manjka, ljubi ptiček! Pridi že skoraj z juga! Kako bi te že rad videl! Vso zimo sem te pogrešal. Pripravil sem ti majhno presenečenje. Ne u-ganeš! Veš, hišico sem ti be-lo in zeleno prebarval. Pod staro jablano sem ti pripravil koritce, kjer se boš lahko kopal. Črvov kar mrgoli po našem vrtu — lačen ne boš. Mačke ni nobene v bližini hiše — lahko boš mirno, vzgajal male ptičke.

Lepo te pozdravlja
tvoj prijatelj

Pavel S.

Bobby je izvrsten v zemljepisju. Vsak kraj takoj najde na zemljevidu. Samo da izrečem ime mesta ali gore ali reke, brž mi pokaže, kje je. Ves blažen in počaščen je, ako sme o prostem času mizo pobrisati ali tla spredaj s cunjo drgniti, da se svetijo kot steklo. Dober otrok je, pa se bojim zanj, ker tako strastno ljubi kino. To ga bo pogubilo, ako starši ne bodo česa ukrenili v tem oziru. Navadno vsak ponedeljek vprašam, kdo je šel v kino in kaj je videl. Bobby vsakokrat vstane. V postu sem bila huda na vse, ki se niso mogli tolike premagati, da bi se iz ljubezni do trpečega Gospoda odrekli kinu. In ker se je Bobby le malo bal, je šel v kino ob sobotah, da je potem z mirno vestjo lahko obsedel, ko je slišal vprašanje: Kdo je šel včeraj v kino? Zdelo se mi je skoraj prelepo, da bi se Bobby tako temeljito poboljšal. Prišlo mi je na misel: Kaj pa, če hodi sedaj ob sobotah? Pa sem ga imela! Takoj je priznal. Le kaj naj uboga učiteljica opravi, če nima v starših opore?

Š I B A N O V O M A Š O P O J E

Kaj porečete pa k temu spisu?

MAČKA.

Mačka je domača žival. Naša mačka ima 4 noge in en dolg rep. Glava je okrogla. Oči vidijo v temi. Enkrat sem naši mački porezal brke. Kadar vlečem mojo mačko za rep, cvili. Moja mačka pije mleko in me rada ugrizne, ko jo vlečem za rep. Konec . . .

To je Lojzetov pisateljski poskus in čeprav je hotel opisati le mačko, je nehote še sebe naslikal. Nagaja rad, kjer more, ni čuda, da še mačke ne pusti pri miru. No, pa ni hudobe, samo zdrav in poln življenja je, da ne ve, kaj početi s seboj. Pa sem ga nekoč zatožila mami. Obljubila mu je, da bo moral sam nesti v šolo šibo, če se ne poboljša. Ko jo drugi dan

pogumno primaha v šolo, sem vprašala, kako je s šibo, če je nima s seboj. Povesil je glavo in vdano priznal, da jo bo prinesel takrat, ko bo zopet poreden. Vesela sem bila, da je ni bilo treba rabiti — tako delo naj starši opravljajo.

Imam še veliko drugih dečkov razen teh, ki sem jih opisala. Deklice seveda tudi. Pa se bojim, da bo spis predolg. In na vse zadnje: Otrok je otrok — in vendar eden od drugega

tako različen. Vsak pa ima dušo, za katero se božji Prijatelj otrok ni pomišljal preliti slednjo kapljo presv. krvi. In ta otrokova duša je dragocena v božjih očeh. In če gledam moje malčke v tej luči, mi je povsem umljivo, da moram vsakemu posvečati vso pozornost. Ljubim vse, bojim se za vsakega, ki je na poti, da zajde. O, da bi vsi usmerili svoj življenjski korak proti končnemu cilju — Bogu!

Angel božji, ki me vodiš,
da se sam ne pogubim,
ki zvesto pred mano hodiš,
tebi se priporočim.

Tebe mi je Bog odločil,
tebi mojo dušo zročil:
Angel varh, prijatelj moj,
vselej mi na strani stoj!

Naše sestre poročajo

TAKO hitro vendar mineva čas! Zdi se nam, da je preteklo komaj par tednov, kar so naše sestrice prihitele kot marljive čebelice na naš nam tako priljubljeni griček — in že so spet odhitele ter po raznih postojankah marljivo poučujejo njim izročeno mladino. Pravim, da so hitro minile te počitnice, nad vse hitro. Dogodek se je vrstil za dogodkom — nekateri manj, drugi bolj veseli. (Seveda, ves čas pa je trajala grozna, skoraj vse uničujoča suša, ki je dala gričku žalostno rjavo in požgano lice.)

Prve duhovne vaje, potem študije ali pa delo v šivalni kuhinji, vrtu, na polju, itd.; druge duhovne vaje, potem redovna preobleka in obljuje.

Preobleka! Za nas redovnice pomeni ta beseda veliko, zelo veliko. Spominja nas dneva, ko smo z mnogoštevilnimi tovarišicami, ki so zapustile svoje drage in dom, spremenile svojo belo obleko za redovno haljo ter se posvetile službi Gospodovi, ki nas je poklical iz same ljubezni, radi zveličanja naše duše in onih, ki so v naši oskrbi. — In letos?! Le dve, sta bili sprejeti, samo dve sta bili dovolj junaški zapustiti svet ter se vso predati Bogu. Le dve sta bili izvoljeni, četudi je veliko poklicanih, kakor pravi sv. evangelij.

Število onih, ki so za eno leto storile ali pa ponovile sv. obljuje, je primeroma večje, namreč 16. Najodločilnejši korak pa je storilo šest sester, ki so za vselej — to je do smrti — obljubile, živeti v ubožtvu, čistosti in pokorščini v naši kongregaciji. Kako lepo so zvene besede, katere jim je govoril Rev. Salezij potem, ko so izrekle besedilo obljuje: "In jaz ti namesto Boga, ako boš to izpolnjevala, obljubim večno življenje."

Ob tej priliki nas je obiskalo mnogo sorodnikov sester ter dobrotnikov in prijateljev našega samostana. Vsem tem, kakor tudi onim, ki so se nas v zadnjih par mesecih spomnili s svojimi darovi, naj bo tu izrečena iskrena zahvala. Bog bodi vsem bogat plačnik.

Po \$15.00 sta darovala: Mr. Vincent Ovca, Ana Režek.

Po \$12.00: Mrs. Kness.

Po \$10.00: Mr. Lipoglavšek.

Po \$7.00: Mr. Leskovec.

Po \$5.00: Mary Barle, Agnes Perc, Klara

Jeglič, Mary Potočnik, Mrs. Mestek.

Po \$3.00: Mrs. Marolt.

Po \$2.00: Theresa Kremesec, Miss Kriletič, Mrs. Bait, Mr. Hrastar, Mrs. Zapčič, Mrs. Šircelj, Max Omrzel.

Po \$1.00: Ana Bonča, Frances Gendi, Mr. Ferk, Mary Pointek, Mrs. Sefner, Mrs. Krizmanič, Mrs. Majnerich, Mrs. Pavešič, Mrs. Simumovich, Mrs. Martincich, Mary Sve-te, Mr. Perko, Mrs. Kožan, Mr. Zrdin, John Bait.

Hvala tudi za darove Mr. Košniku in Mr. Severu.

Častilka presv. Srca.

Marica iz Doline.

VMAJU 1928 me je rešilni avto iztrgal iz srede mojih sedmih otročičev in me odpeljal v sanatorij na operacijo. Hvala Bogu, vse je šlo dosti po sreči, a praznik Srca Jezusovega sem še praznovala v bolnišnici. Bila sem še precej slaba. Tu bi rada dvakrat podčrtala ime ljubljene usmiljenke — angela v človeški podobi — blage sestre Estere, ki mi je tako požrtvovalno stregla.

Prav zgodaj zjutraj na praznik presv. Srca so se odprla vrata in v našo sobo so pripeljali iz operacijske sobe novo trpinko, mlado, komaj 26letno ženo veleposestnika s Pragarskega.

Čez nekaj časa je odprla oči in vzdihnila: "Moj Bog, operacija je huda reč . . ."

Nekaj hipov za tem je vstopil njen mladi soprog, prav postaven mož. Velika skrb se mu je brala na licih. Pogled mu je hitel od postelje do postelje. V strahu je iskal ljubljeno ženo.

Že ga je opazila. Začula sem ljubek glas sem od njene postelje. Globoka ljubezen dobre soproge se je razodevala v njem. "Janez, moj dragi Janez . . .?"

Govorila sta zelo po tihem in prisrčno. Tik pred odhodom sta postala glasnejša in

sem slišala, kako je naročila, naj pridejo domači zavoljo obilnega dela na posestvu šele v nedeljo na obisk.

Silno težko se je dobri mož ločil od bolne žene. Menda je slutil, da že čaka ob vzglavju ljubljene žene božja poslanka, da mu iztrga to toliko ljubljeno bitje . . .

Kmalu po moževem odhodu sem se spustila z bolnico v pogovor. Zaupala mi je, da je častilka presv. Srca in zvesta naročnica "Glasnika". (Ta list je v stari domovini tako priljubljen kot pri nas list Ave Maria.) Povedala mi je, da vsa njena hiša obhaja kolikor mogoče slovesno prve petke.

Posebno globoko se mi je vtisnila v spomin sledeča beseda iz njenega pripovedovanja: "Prosila sem danes presveto Srce, če moram umreti, naj sprejme daritev mojega življenja tako kot je sprejel smrt č. p. Proja in drugih meksikanskih mučencev, ki umirajo za sveto vero . . ." Bolj tiho je še pristavila: "Bog ve, če bom še kdaj tako pripravljena . . ."

Več ur je minilo brez posebnega vznemirjenja. Nenadoma se oglasi bolnica tik ob njeni postelji in zakliče: "Zvonite, umi-

ra . . ." Res — borila se je s smrtjo.

Prihitelj je zdravnik in ž njim sestra Estera. Poskušala sta vse, kar je bilo v človeški moči. Toda le še kratek zdihljaj — in goreča častilka Srca Jezusovega je odhitela iz naše srede tja v rajске višave.

Večkrat se spominjam te dobre žene, čeprav že več let počiva njeno truplo tam v domači zemlji, duša se pa raduje v nebesih v družbi meksikanskih mučencev . . .

Častilka presv. Srca, ki sva si bili prijateljici za nekaj hipov tik pred tvojo smrtjo! S prošnjo se obračam do tebe. Izprosi nam vsem, da bomo tudi mi kdaj tako vdani v božjo voljo umirali. Naj se tudi naše misli v zadnjih hipih življenja s tako ljubeznijo mude pri božjem Srcu kot so se tvoje. Posebej izprosi to Marici iz tihe doline . . .

En teden v Palestini

Rev. Albin Gnidovec.

(Dalje.)

NEKI mož je šel iz Jeruzalema v Jeriho... Tisto mesto Jeriho sem hotel videti. Še dalje doli me je vleklo srce: k Jordanu, k Mrtvemu morju. Tako smo lepega popoldneva trije skupaj najeli avto in smo ga namerili proti Jerihi, 24 milj proti vzhodu od Jeruzalema. Šlo je navzdol, globoko navzdol. Saj leži Jeruzalem 2300 čevljev nad morjem, Jordan pa 1300 pod morsko gladino. Pot je bila polna ovinkov in klancev in zvitkov. Nalleteli smo na majhen "accident" ali nesrečo. Tam na cesti so delali delavci in so imeli truck (tovorni avto) za prevažanje kamenja. Prišel je pa nasproti avtomobil — ne naš — in se je zagozdil med tisti truck in rob ceste. Vsi delavci so priskočili na pomoč, samo eden se je umaknil. Bil je mohamedanec. Bil je namreč ravno njegov čas za molitev. Kakih petdeset korakov od sodelavcev si je umil obraz, roke in noge. Odložil je puško, razgrnil po tleh molitveno preprogo in pokleknil. Prav od blizu sem ga opazoval. Dopadlo mi je, da se je tako resno potrudil za molitev. Stopil sem še

Rev. Gnidovec študira "accident".

bliže in ga hotel fotografirati. Preden sem pa imel vse pripravljeno, je stopil k meni naš vodnik in me vprašal:

"Kaj boste, Father?"

"Sliko tega molivca bom vzel."

Brž me je potegnil proč in jaz sem seveda vprašal, zakaj ne smem z delom naprej. Pojasnil mi je, da bi muslim smatral to za motenje pri molitvi in bi se močno razjezil. Baje so zelo občutljivi ti ljudje za take reči. Vodnik je še dejal:

"Nič čudnega bi ne bilo, če bi mož streljal na vas . . ."

Seveda sem ubogal, čeprav zelo nerad. Bilo mi je na misli, da bi sliko pokazal mnogim kristjanom. Naj bi videli, da mohamedana ni sram javno moliti, kadar pride čas za to. Toliko kristjanov pa ne moli, ker jih je sram pred drugimi! Oni muslim bi jim bil lahko za zgled.

Okolica je še danes prav pripravna za roparske napade. Ostrih ovinkov in visečih skal je vse polno. Vendar se nismo ravno bali, da utegnemo pasti med roparje. Zelo smo pa želeli videti tisto gostišče, v katerem so zdravili onega svetopisemskega moža, ki je bil padel med razbojnike. Preden smo pa dospeli do njega, smo izstopili in šli nekaj sto korakov peš preko nizkega griča. Vodnik nam je pokazal v dolino na drugi strani in prav zavzeli smo se, ko smo zagledali skoraj na navpični steni veliko poslopje. Zvedeli smo, da je samostan pravoslavni menihov.

Tisto svetopisemsko gostišče je turški "khan". Temelji in starodaven vodnjak pričajo, da je bilo tu gostišče že v rimskih časih ali pa še bolj zgodaj. V gostišču smo našli turško družino. Dva otroka sta imela nalogo, da skrbita za tujce. Ponujala sta nam pomaranče, kamenčke iz mozaičnih tal z dvorišča in

več takih reči. Tisti spominčki dokazujejo, da je pred stoletji stala ondi cerkev. Otroka sta seveda pričakovala, da ju nagradimo z "bakšišem", drobižem.

Zvita pot iz Jeruzalema v Jeriho je prilično dobra avtomobilska cesta. Skoraj vseskozi je z oljem polita. Od gostišča do Jerihe ni vzelo dolgo. Mesto ima kakih 1500 prebivalcev in zelo milo podnebje. Zato velja za priljubljeno letovišče mnogim bogatim Judom. Ima polno pomarančnih in citronovih gajev. Jerihonske pomaranče veljajo za najboljše na svetu. To nam je hotel vodnik tudi dokazati, zato nas je vzel v hišo pravoslavnega škofa, ki je lastnik pomarančnega gaja. Škof nas je prav prijazno sprejel in nam dal dovolj pomaranč. Bile so zares zelo dobre.

Obiskali smo dobro znani studenec, ki se imenuje Elijev vodnjak. Baje je to tisti studenec, ki mu je prerok spremenil grenko vodo v sladko. Vrgel je namreč vanj pest soli. Tam smo se fotografirali. Hotel sem imeti v skupini tudi enega Arabca. Prav težko smo ga pregovorili, da se je uvrstil v našo skupino. Šele po dolgem prigovarjanju se je vdal.

Potem smo šli k Jordanu. Moram povedati, da me je ta toliko prosljavljana reka zelo razočarala. Pričakoval sem bil, da bom zagledal lepo zelen tok čiste vode, ki se bo valila mimo mene doli proti Mrtvemu morju. Toda kako vse drugačen prizor sem videl! Jordanova voda je bila rjava, umazana, blatna. Takoj sem vrgel proč dve steklenici, ki sem jih bil tako zvesto nosil s seboj prav z otoka Madeira, da bi si vzel s seboj v Ameriko Jordanove vode . . . Vseeno sem bil prepričan, da je Jordan samo po deževju tako blaten. Vodnik mi je pa razblinil še to iluzijo, ko mi je zagotovil, da je Jordan vedno tak. Preden rabijo vodo v razne namene, jo vedno poprej distilirajo.

(Dalje prihodnjič.)

Križem Kraljestva Križa.

P. Hugo.

SAM si je vzgojil morilca. — Tudi v tukajšnjih listih smo pred kratkim brali, da je bil na dunajskem vseučilišču profesor modroslovja Moritz Schlick od svojega bivšega slušatelja Dr. Hansa Nelboeckea na stopnicah vseučilišča ustreljen. Takega krvavega dejanja zgodovina tega vseučilišča doslej ni poznala. Nismo pa brali, kaj je bil prav za prav vzrok temu grozodejstvu. Tega je menda časopisje namenoma zamolčalo. Zdaj nam ga je tamkajšnja revija "Schoenere Zukunft" odkrila. Pravi, da si je žrtev svojega morilca sama vzgojila. Prof. Schlick je bil kot znanstvenik posebljen materialist in ateist. Ob neki priliki je svojim slušateljem dejal: "Če bo kdo čez 200 let slišal besedo nesmrtnost, bo moral iti v besednjak gledat, kaj to sploh pomeni." S tako in podobno duševno hrano je vzgojil mnogo apostolov materializma in ateizma. Med njimi tudi svojega morilca. Ko bi se vsi vseučiliški slušatelji in bralci brezverskega časopisja ravnali po tej "svinčeni" logiki, bi bila še marsikaka vseučiliška stolica in uredniška miza s krvjo oškropljena. Kajti mnoge vseučiliške stolice in uredniške mize so pod krinko znanosti kotišča materializma in ateizma.

KO bi bil vse to prej vedel . . . — Oktobra prošlega leta je bil v Carpentras na Francoskem na smrt obsojen dvakratni morilec Nicolini. Prepeljali so ga v Avignon, da izvrše smrtno obsodbo. Kaznilniški kurat je hotel vsaj njegovo dušo rešiti. Toda mož je vsak razgovor z njim odločno odklanjal. Ravnatelj kaznilnice je dejal kuratu: "Kot vidite, imate opravka s popolnoma zakrknjenim človekom. Za vsak slučaj vas le prosim, da prisostvujete eksekuciji. Morda se bo v zadnjih trenutkih premislil." Neko nedeljo, ko je kurat prišel v kaznilnico maševat, mu izroče pisemce smrtnega kandidata, v katerem ga prosi za obisk. Takoj po sv. maši je hitel k njemu in ga našel popolnoma spremenjenega. Prosil ga je, naj pride večkrat k njemu. Zvedel je od njega, da je rasel in dorasel v morilca brez vsakega verskega pouka. Dva tedna ga je poučeval v katekizmu in ga pripravljaj na sv. zakramente. Ko je

morilec poslušal katekizemsko modrost, je dejal: "Ja, ko bi bil jaz vse to prej vedel, bi nikdar ne bil storil tega, kar sem. Toda moja cerkev in šola je bil kino s svojimi grozotnimi filmi." Kaj naj iz take šole drugega pride?

REKORDNA razporočenska. — Ameriška država Nevada in boljševiška Rusija sta objubljeni deželi razporok. A z rekordno razporočenko se menda postavlja Rusija. Ta je neka Maruška Larkof. Komaj 24 let ima. Človek bi ji prisodil kvečemu drugega moža. A jih je imela že 19. To se pravi, 19 krat se je poročila in prav tolikokrat razporočila. Z 19 leti je začela. Kdaj in s kolikim možem bi končala, kdo ve, ko bi je oblast ne bila pri 20. možu "zaštapala". Že se je namreč tudi ou 19. ločila in si izbrala 20., ko ji je oblast rekla: Dosti je tega metuljskega življenja! Maruška si pa po dosedanji boljševiški postavi zajamčene pravice ni dala kar tako prikrajšati. Apelirala je na najvišjo inštanco, na Stalina. Pa tudi njemu se je zdelo to le malo preveč in je pritožbo zavrnil. Bo morala tedaj pri 19. razporoki ostati.

REDEK biser. — Čujte najprej posebno molitev na čast presv. Srcu Jezusovemu. Takole se glasi: "Božje Srce Jezusovo, ti me ljubiš! Daj, da te bom ljubil tudi jaz. Ti si naravnost razsipno napram meni. Daj, da bom tudi jaz ves Tvoj! Vzemi v posest moje srce, moje misli, mojo domišljijo, moj spomin, moje voljo! Daj, da Te bom čez vse ljubil! Daj, da Te bom povsod našel. Daj, da bom v vsakem položaju zaupal v Te! Daj, da Ti bom vedno dopadljiv. O božje Srce Jezusovo, vladaj v vseh srcih! Sladko srce Marijino, bodi moja rešitev!"

Ali veste, kdo je predstoječo molitev sestavil, jo vedno s seboj nosil in neštetokrat ponavljal? Argentinski general Manuel A. Rodriguez. Pa ne morda tam kje v srednjem veku. General Rodriguez je danes vojni minister v argentinskem kabinetu. Pač redek biser, zlasti med častniki, vreden, da mu je vatikanski list "Osservatore Romano" postavil časten spomenik.

KAJ je duhovnik ljudstvu. — Danes, ko je duhovščina zopet za tarčo raznim prevratnim elementom, je prav, da njeni zagovorniki znova navajajo, kaj so veliki, trezno misleči možje o njej mislili. Med drugim sem te dni

bral tozadevno sodbo francoskega pesnika in državnika Lamartina. Takole se glasi: "V vsaki cerkveni občini najdete moža, ki ga za najslavesnejše prilike družabnega življenja kličejo ali za pričo ali za svetovavca ali vsaj kot častnega zastopnika. Njega, ki človeka pri sv. krstu vzame v varstvo in ga šele ob grobu zapusti. Njega, ki jim blagoslovi in posveti zibelko, zakonsko in mrtvaško postelj in rakev. Moža, ki ga otroci spoštujejo in ljubijo, ki mu kristjani svoje najgloblje skrivnosti razodevajo in svoje najskrivnejše solze pred njim točijo. Moža, ki je po poklicu tolažnik v vseh stiskah telesa in duše. Njega, ki je obvezni srednik med bogatinom in revežem. Njega, čigar vrata si podajata ubožec in bogatin. Bogatin, da mu izroči svoj dar, ubogi, da dar brez osramočenja sprejme. Moža, ki v človeški družbi ne zavzema nikake uradniške stopnje, da je lahko vsem vse, nižjim po svoji vnanji preprostosti, višjim po svoji vzgoji, znanju in plemenitosti duha. Njega, ki mnogo ve in tudi mnogo lahko pove. Njega, ki si kot poslanec božji in zastopnik edino prave vere um in srce človeka osvaja. Ta mož je — katoliški duhovnik."

JUBILEJ belih menihov. — Pod imenom belih menihov naš narod pozna cistercijane v starodavni Stični. Ta samostan letos obhaja 800 letnico svojega obstoja. Lep kos naše slovenske cerkvene in svetne zgodovine je združen z njim. Razni viharji so v tej dolgi doti hruli preko njega, ogenj in meč, krive vere in kulturni boji. Turška sablja je s krvjo škropila njegove tihe celice. Bič jožefinskega kulturnega boja jih je l. 1784 za več kot sto let izpraznil. A njeni sovražniki so legali v nečastne grobove, Stična pa je zopet vstala in se pomladila. Zadnji njen Napoleon, ki ji je l. 1898 zaklical: Stična, vstani, je bil sedaj tam živeči nadškof Dr. Anton Bonav. Jeglič. Takrat ves žilav in bosansko ognjevit pač ni slutil, da je s tem tudi sebi prižgal lepo večerno zarjo. Slovenija se zaveda pomembnosti jubileja tega svojega kulturnega ognjišča, ki iz leta v leto zopet bolj žari in izžareva prijetno versko toplino po vsej deželi. Proslavila bo tako toplino po vsej deželi. Proslavila je ta jubilej s tem, da je sredi avgusta v Stični obhajala obletnico evharističnega kongresa.

PRAZNA tolažba za brezverce. — Chicaški anglikanski škof Stewart se je za veliko

noč ene znebil, ki jo bodo razni brezverci, materialisti in drugi te vrste gotovo z veseljem pozdravili. Po znanem Brisbanu je dejal: "Samo oni, ki so tu po izrazitem duhovnem življenju v zvezi z Bogom, so resni kandidati za posmrtno življenje. Vse ostale duše bodo s telesno smrtjo prenehale biti." Kaka tolažba za one, ki jim je tostransko življenje razposajena burka, ki se konča s tragikomedijo smrti. Le škoda, da se je mož bridko zmotil, kar za škofa ni posebno častno, a pri anglikanskih škofih nič redkega. Duša je nekaj netvarnega, dasi je ustvarjena, pa bodi duša svetnika ali propadleža. Kot taka je sama na sebi večkratna, dasi bi jo Stvarnik po svoji absolutni moči prav tako mogel uničiti kot jo je ustvaril. A tega ne bo storil. Kaj beremo v sv. pismu? Vsi bomo sicer vstali, a spremenjeni ne bomo vsi. In dalje: "Nikar se ne motite; Bog se ne da zasmehovati. Kar namreč kdo seje, to bo tudi žet. Kdor seje v svoje meso, bo od mesa žet pogubljenje; kdor pa seje v duha, bo od duha žet večno življenje." Čudno, da anglikanski škof, ki mora biti vendar tako doma v sv. pismu, tega ne ve. Tedaj prazna tolažba za brezverce, materialiste in podobne, če mislijo, da bo grobni mir njihova zadnja postaja. Tudi osat, ki mu nekje v starem kraju pravijo hudičev stric, spomladi iz zimskega groba nanovo požene. O, da bi ne!

HEARST slavi katoliško cerkev. — Znani "časniški kralj" William Randolph Hearst je pozval urednika pri listu "New York American", naj napiše vrsto člankov v proslavo katoliške cerkve kot prvoboriteljice proti komunizmu. Hearst je po veri angličan, a vendar poln priznanja, hvale in občudovanja katoliške cerkve s tega stališča. To je sicer lepo od njega, še posebno kot drugoverca. Še lepše bi pa bilo, če bi njegov časniški trust tudi druga načela katoliške cerkve bolj vpošteval in jim s svojim mogočnim orožjem pomagal do zmage. V resnici se pa ravno nasprotno godi. Prav njegove publikacije razne domače in tuje škandale tako razgnetajo in romantično opisujejo kot bi šlo za ne vem kakšne viteške čine. In njihove slike bijejo v obraz vsaki zdravi moralni. Zato se ob Hearstovi hvali katoliške cerkve kot prvoboriteljice proti komunizmu ne moremo otresti vtisa, da mu je ni narekovalo nesebično prepričanje, ampak le strah za časninarsko kraljevo krono, ki bi jo gotovo izgubil, če se tudi v Ameriki komunisti uveljavijo.

Kotiček

lemontskih
klerikov

KOTICKARJI SO ZOPET NAZAJ.

Vsi veste, da smo imeli zadnje mesece šolske počitnice. Z nami vred je šel na počitnice tudi naš Kotiček pretekli mesec. Vendar ne dovoljo naše lenobe, ampak zato, ker je uredniku za tistikrat prostora zmanjkalo. Zdaj smo pa spet nazaj.

Well, zdaj je prišel konec naših počitnic. Precej dobro smo jih preživeli. Naše glave so dobile zaželjeni počitek in naši udje so se nam dovolj pregibali, ko smo precej trdo delali in se potili pod vročim poletnim soncem. Hitro, nemara prehitro, so se nam spet odprla šolska vrata. Vdano smo stopili v šolsko sobo in zavzeli vsak svoje mesto. Kolesca v naših glavah se nam še ne vrtijo gladko, pa dolgo ne bo, ko se bodo. Letos imamo osem bogoslovcev, modroslovcev pa šest.

Tudi letos smo imeli slovesnost preobleke in obljub. Preoblečen je bil samo eden, namreč Frank Sellak iz New Yorka. Dne 4. avgusta je dobil redovno obleko in novo ime. Sedaj mu pravimo Fra. Jeronim. Prve obljube sta pa naredila Fr. Albert Oblak in Fra. Charles Medic, oba iz Chicage, ko sta srečno končala novicijat. Slovesne in večne obljube sta naredil Fra. Rafael Stragisher iz Clevelanda in Fra. Francis Papež iz Jolietu. Tudi Fra. Anton Pink je imel delati slovesne obljube in nastopiti bogoslovno leto, pa je imel zdajne čase večkrat hud glavobol, zato so ga predstojniki poslali v Johnstown na daljši oddih. Želimo mu, da bi se kmalu popravil in se vrnil ves pokrepčan zopet med nas.

V profesorski zbor smo dobili novo moč. Rev. Fr. Lenart Bogolin je za enkrat slovo dal Washingtonu in bo učil naše bogoslovce svetopisemskih ved. Gotovo ima ta novi profesor vso učenost v malem prstu, ker so iz Washingtona z njim poslali velikansko in zelo lepo diplomu, ki na široko razlaga, kako veliko se je Fr. Lenart naučil pri njih. Dobrodošli, Father!

Drugih posebnih novic iz našega kroga nimam dati v javnost. Dobro se nam zdi, da se je suša poslovila od nas. V drugi polovici avgusta je že začel prihajati dež. Od takrat ga nam ne manjka, hvala Bogu. Seveda je dosti pozno prišel, pa nekaj se je še popravilo. Že to je veliko vredno, da so naši griči spet lepo zeleni. Letina se je vsaj nekoliko še opomogla, vendar je v splošnem zelo zelo slaba. Veliko zabave smo imeli, ko smo obirali koruzo. Bila je še dosti dobra za tako suho leto. Upajmo, da bo prihodnje leto boljše za nas.

Fra. Martin Stepanič.

O DVEH ROMANJH.

Lastna hvala se pod mizo vrlja. Tako pravi pregovor. Ker mislim tu nekaj napisati o Chicažanih, mi bo morda kdo ta pregovor zabrusil v obraz, kdor namreč ve, da sem tudi jaz Chikažan. Ampak za takega imam pripravljen drug pregovor, ki pravi: Čast, komur čast! Torej se nič ne bojim, da bi mi kdo moj dopis v nič dejal.

Letošnje romanje fařanov sv. Štefana v Chicagi bo ostalo vsem udeležencem v neizbrisnem spominu. Bilo je res prav lepo. Vršilo se je v nedeljo 16. avgusta, torej takoj drugi dan po velikem šmarnu. Takoj po deseti uri so se začeli ljudje zbirati pred našo cerkvijo. Bila so razna društva z zastavami, med katerimi se je posebno opazila zastava društva Najsv. Imena. Prišli so seveda tudi pevci. Nekaj novega za ta dan je bila šolska godba.

Ob določenem času se je razvila od cerkve na romarski grič lepa procesija. Pohvaliti je treba udeležence, da so vsi šli v procesijo in ni bilo nikjer nobenega postavanja in "zijačastega" izmikanja. Ob pričetku procesije so se oglasili zvonovi v prijaznem potrkanju, pa so hitro dali besedo šolski godbi, ki je zaigrala nekaj komadov in procesiji lepo uravnala korak. Toda kmalu je utihnila tudi godba, na kar se je oglasila pobožna pesem in molitev rožnega venca. Tako smo prav po romarsko stopili po prijazni poti gor na grič in vse tja do lurske votline. Pogled na naše bregove res ni bil posebno minkaven, ker je bila prav tiste dni naša suša na vrhuncu svoje moči. Tudi jezerce tisti dan nikakor ni zaslužilo svojega imena. Če bi imelo vedno tako ostati, bi ga morali prekrstiti v "lemontsko lužo". Vseeno se nismo dali motiti od teh neprilicnih okoliščin.

Ob enajstih se je začela pobožnost pri groti. Vsa romarska truma se je lepo zgrnila okoli votline in skušala zbrati romarske misli. Videlo se je, da ni bilo nikogar, o katerem bi veljal pregovor: Na božjo pot — Bogu na pot . . . Oče John so darovali slovesno sv. mašo ob asistenci Fra. Andrej in Fra. Klementa. Po evangeliju so pridigali oče Bernard o Mariji Vnebovzeti. Med sv. mašo je mogočno prepeval pevski zbor "Adrija" pod vodstvom prof. Ivana Račiča.

Ko je minilo sveto opravilo, se je množica zopet uvrstila v procesijo in krenila nazaj v cerkev. Duhovščina je intonirala litanije Matere božje in ljudstvo je odpevalo vso pot do cerkve. Prav krasno je petje donelo po griču. Vsa pobožnost se je zaključila v cerkvi z blagoslovom z Najsvetejšim.

Dan je bil vroč in sonce po mili volji pripekalo na nas. Prav zavoljo tega je bila vsa pobožnost dopoldne. Popoldanske ure so bile določene za prosto zabavo. Nekateri so torej takoj odšli k "Finžgarju" in vsak je lahko prav gosposko obedoval. Mnogi so pa s seboj prinesli klobase, šunke in potice. Na hribu se je pa razvila prijazna domača zabava, ki jo je povzdigovala od časa do časa šolska godba.

Tako je minil ta dan in sv. Štefan si je pridobil veliko priznanje, ker je tako lepo izpadlo romanje na njegov dan.

Tudi iz fare sv. Jurija v So. Chicagi so priromali k nam, pa že eno nedeljo poprej, namreč 9. avgusta. Navada je bila, da je veljala za southchikaško nedeljo prva po velikem šmarnu. Letos je prišla ta izprememba in je naredila nekoliko zmede. Zato je bila udeležba manjša kot včasih. Neka mamica nam je pravila, da je mislila, da se ji bo tako zgodilo kot Ribničanu, ki je šel na velik izlet, pa je bil nazadnje popolnoma sam. Pa vendar ni bilo tako. Vseeno se je nabrala precejšnja množica. Procesija je šla na hrib s podobo Marije Pomagaj, ki so jo nesli štirje kleriki. Maševali so sam preč. o. komisar, pridigo so imeli č. p. S-lezij. Po sveti maši je bil blagoslov, potem smo se vrnili v cerkev in med potjo peli litanije Srca Jezusovega. Popoldne se je razvila domača zabava na hribu. Preden so se ljudje razšli, je

vsak dejal, da so se dobro imeli. Mi smo jim pa klicali: Na svidenje prihodnje leto v večjem številu! Vsi so prikimali, da bo tako.

Fra. Alojzij Medic.

KAJ MISLITE O FATHRU COUGHLINU?

To je vprašanje, ki se sliši po celi Ameriki — posebno danes, ko je bila ustanovljena v naši politiki tretja stranka, takozvana "Union Party". Ker je bila ta stranka ustanovljena v skladu z njegovimi načeli, ki so utemeljena tudi v enciklikah papeževih, je Fr. Coughlin javno potrdil tretjo stranko in ji tudi obljubil pomoč...

Zaradi tega so nekateri omahljivi častilci Fr. Coughlina ustanovili bratovščino klepetulj. Razširjajo govoric, češ: Fr. Coughlin se je vrgel v politiko. Sramota...! Ni več na pravem potu... Svoj poklic je zgrešil... Njegov škof in celo papež v Rimu komaj čakata, da pojde rakom žvižgat... Itd.

To jezikanje je seveda tega ali onega že omajalo. Toda vprašanje je, če po pravici?

Dokler je Fr. Coughlin samo govoril, so ga mnogi milijoni radi imeli. Priznavali so, da ima prav, ker so bila njegova načela tudi načela katoliške cerkve in v skladu z vsemi božjimi in človeškimi pravicami. Ko je pa dobri Father videl, da mu javnost sicer ploska, po njegovih načelih se pa ne ravna, je začel sam tudi z delom v javnosti. Ustanovil je Unijo socialne pravičnosti in je obljubil, da bo podpiral tretjo stranko. Takrat se je pa pričel krik in vik! Zdaj je pa Fr. Coughlin naenkrat — zanič...

Ali je to logično mišljenje? Kje je pamet, vi dobri ljudje? Če govorim in govorim, da je potrebna nova hiša, pravite, da sem pameten. Ko pa začnem hišo res zidati, sem pa naenkrat neumen? To in nič drugega je storil Fr. Coughlin. Ko se mu je zdelo, da je samega govorjenja že dosti, je začel delati. Saj je videl, da lepa načela ne pridejo v življenje s samo besedo. Treba je iti na delo. In ker drugi niso šli, je šel sam. Ustanovil je veliko nepolitično "Union for Social Justice". S pomočjo te velike organizacije upa, da bodo prava načela pridrila v javnem življenju. Polagoma si jih bodo osvojili tudi politiki in svoje vladanje naše velike dežele uravnali po njih. To je bila prva njegova misel. Ko je pa prišla tretja stranka v življenje, je videl, da se njena načela mnogo bolj bližajo njegovim kot načela prejšnjih dveh političnih strank. Ali moremo od njega pričakovati, da bo zdaj rekel: No, pa pozabimo, kaj smo učili, in pojdimo z eno prejšnjih strank, tretji pa pokažimo figo, čeprav ima tako dobra načela...?

Tega Fr. Coughlin ni mogel storiti, če je hotel biti dosleden. S tem bi vse prejšnje delo podrl. Iz tega vidimo, da ni zgrešil poklica in da ni nič napačnega storil. Zdaj še bolj hodi po Gospodovih potih, ker se aktivno trudi, da se res v široki javnosti priznajo vse božje in človeške pravice. O, če bi imeli mnogo takih apostolov križanske pravičnosti kot je Fr. Coughlin, nepravichnost ne bi mogla vladati v naši sredini!

Tudi ni nič res, da škof in papež nasprotujeta Fr. Coughlinu. Za škofa Gallagherja dobro vemo, da je že večkrat javno podprl delo Fr. Coughlina. On najbolj od blizu opazuje njegovo delo in je o njegovih namelih boljše poučen kot drugi cerkveni veljaki. Zato tudi lažje in hitreje razume vse Coughlinove korake kot oni,

ki ga bolj od daleč opazujejo. V Rimu so pa poučeni iz prvega vira, škof Gallagher jih informira. Torej nikakor ni res, da v Rimu ne odobravajo Coughlinovega dela. Nasprotno. Celo pol-uradno glasilo Vatikana, "Osservatore Romano", priznava, da je več resnosti in vestnosti pri vladnih možeh, odkar jim Fr. Coughlin vest izprašuje.

Tako je torej treba misliti o Fathru Coughlinu. Zakaj bi mi drugače mislili?

Fra. Ciril Šircelj.

MESTO MOJIH SANJ.

Prišlo je že v navado, da se vsak naš klerik pohvali s svojim rojstnim krajem. Mi drugi pa moramo poslušati na dolgo in široko, kako imenitno je v tistem kraju. Seveda gre največkrat tisto govorjenje in pisanje skozi eno uho noter, skozi drugo pa ven. Saj vemo, da vsak precej pridene k tisti imenitnosti, ki jo opisuje. Zato je potem njegovo pisanje bolj pravljica nego živa resnica.

Jaz pa ne bom pisal pravljice, pa tudi ne slavospeva. Vse bom povedal po pravici, pa bo vseeno imenitno. Zakaj moj rojstni kraj je tako imeniten, da se njegovo imenitnost ne da primerjati z imenitnostjo vseh drugih mest, pa tudi če vzamete vsa skupaj. To slavno mesto je Buffalo. Tam sem jaz doma.

Newyorška država je ponosna, ker ima tko slavno mesto v svojih mejah. Buffalo se imenuje kraljica vseh mest v državi. Kakor čebele časte svojo kraljico, tko se vsa mesta v državi New York klanjajo lepoti in predpravicam mesta Buffalo.

Moje rojstno mesto leži ob jezeru Erie in je samo nekaj milj oddaljeno od veličastnih Niagara Falls. Ima zelo široke ceste, ki so krasno zasenčene od cvetočega grmičja in visokih dreves. Gotovo bolj kot vsako drugo mesto na svetu. Ceste so tlakovane z najboljšo vrsto cementa in asfalta. Garantirane so za dolgo dolgo rabo. In vsako jutro, razen nedelje, jih dobro poskropijo z vodo, da ni na njih prav nič prahu. Tudi vse drugo v mestu je popolnoma sanitetno urejeno. Zdravo in hladno podnebje privabi mnogo obiskovalcev od vseh krajev Združenih držav. Zato mesto Buffalo slovi kot najbolj snožno in najbolj zdravo mesto v U. S. A.

Tudi mnogo velikih in krasnih stavb se lahko vidi tam. V tem oziru se sploh ne da primerjati s takimi kmetskimi vasi kot so Sheboygan, La Salle, Joliet in podobni kraji. (Vem, da bom dobil po grbi, ko bodo moji sokleriki to brali...) Naše mesto dobiva električno razsvetljavo od slavne Niagare in to zelo poceni. Policija je pri nas zelo uljudna in postrežljiva. Kadar gredo matere kupovat v trgovine, izročijo otročiče v zanesljivo varstvo policistov. (Vožnja v zapor je tudi brezplačna, tako postrežljiva je pri nas policija!) Mesto je dobro zavarovano zoper nepričakovane požare. Ima dobro disciplinirane in izvežbane ognjegašce z najmodernejšim aparatom. Vrhu tega je naše mesto ponosno, ker je dalo Združenim državam že dva predsednika. To sta bila Millard Filmore in Grover Cleveland.

Ker primanjkuje prostora, ki je določen za naš kotiček, sem primoran svoje pisanje zaključiti. Rad bi pa še veliko več pisal o krasoti in lepoti tega idealnega mesta. Škoda, da moram nehati.

Fra. Bonaventura Bergola.

VALERIJA.

Waal — I. P.

(Dalje.)

Irena je korakala sredi med Valerijo in Kandidom. Sin je srečni materi moral na dolgo in široko pripovedovati svoje doživljaje med vojsko in opisati današnjo bitko. Potem je morala Irena pripovedovati, kaj je doživela in pretrpela. Valerija je vedno zardevala, ker jo je Irena hvalila. Ginjen je poslušal Kandid materino pripovedovanje. Ves prevzet je bil, ko je videl, da se nahaja sredi med spoznavavci, ki so s svojimi žrtvami in trpljenjem več storili za današnjo zmago kot on s svojim mečem.

Najbolj pa je Kandida pretresla požrtvovalnost, s katero je Valerija hotela rešiti svojega očeta, z njim delila vse grozote ječe in prenašala neznosno breme bolesi in trpljenja. — Nehote se je prašal: Je li v Rimu še plemenitejša devica od Valerije?

Valerija je pripovedovala svoje doživljaje, odkar so zaprli Ireno. Ko je povedala, da se oče nahaja v neki koči onstran Tibere, je Kandid, ki se mu je Valerija v tem kratkem času tako zelo priljubila, izjavil, da jo spremljata tja on in mati.

“Moj cesar,” je pristavil tribun, “mi je dal na razpolago cel del v lateranski palači. Tja spravimo mestnega prefekta, dokler se kmalu na cesarjevo povelje zopet ne vrne v svojo palačo.”

Dijakon Sever je na Kandidovo prošnjo poslal nekega grobarja v bližnjo vas po voz za Ireno in Valerijo. Voz je dohitel sedaj popotnike. Ženski sta sedli vanj, Kandid pa je zasedel konja in jezdil poleg voza proti mestu. Ostali verniki so sledili peš.

Čimbolj so se Kandid in obe ženski bližali mestu, tem več radovanja so povsodi opazili nad Konstantinovo zmago. Tudi oni sami so vzbujali splošno pozornost. Lepi tribun iz Konstantinove vojske, ki na krasnem konju jezdi ob bornem kmečkem vozu kot varih dveh revno oblečenih žensk, je za vse bil nerešena uganka. Posebno ženske in dekleta so stikale glave skupaj in ugibale najčudovitejše reči. Še večjo pozornost pa je družba vzbujala v revnem transtiberinskem predmestju, kjer se je vse življenje vršilo na ulici. Otroci in odra-

ščeni so tekli za vozom. Vsak je hotel vedeti, kam gre ta čudni sprevod. Ko pa je celo voz zavil v eno najbornejših ulic in obstal pred nizko hišico ter sta obe ženski s tribunom stopili v hišo, se je zbralo na ulici polno ljudstva, ki je radovedno kukalo skozi vrata, kaj se godi v hiši. Stokrat je moral kmečki fant, ki je bil az kočijaža, odgovarjati, da ne ve ničesar, kdo je imenitni jezdec in njegovi spremljevalki. Sicer se je soseda spominjala, da je obe ženski večkrat videla, ko sta prihajali obiskovat bolno Rustiko, toda takrat se ji ni zdelo vredno popraševati, kdo da sta. Tako ugibanja ni bilo konca.

Odkar je Rustika izvedela, da se je med Konstantinom in Maksencijem vnela bitka, ko je popoldne hrup v mestu vedno bolj naraščat, so se Rustike polotevale vedno huješ skrbi za Valerijo. Vedno si je očitala, zakaj je deklico pustila samo v cirkus. Tolažila se je s tem, češ da bo že Mincij pazil na njo; a pomirila je ta misel ni. Ko je od sosede izvedela, da je Konstantin zmagal je ta novica ni mogla razveseliti, ko je mislila venomer na kristjane v cirkusu, ki jih je trinog gotovo že dal pomoriti. Po kuhinji je korakal udomačeni krokar, ki ji je venomer klical: “Zdrava Rustika”, hoteč s tem obrniti njeno pozornost na svoj lačni želodec. A žena ga je nevoljno sunila proč z nogo. Stara slepa mati jo je popraševala po vzroku njene slabe volje, a bi bila boljše storila, da bi molčala; kajti slabo je naletela.

Rufin je zjutraj le nerad dovolil hčeri, iti v cirkus. Ko se Valerija opoldne še ni vrnila, je postajal bolnik vedno nemirnejši. Da bi ga ne razburjala, mu Rustika doslej še nič omenila o bitki. Sedaj pa mu je naznanila veselo novico o zmagi, da mu nekoliko prežene skrbi radi hčere. Konstantinova zmaga ga je neizrečeno veselila. A zakaj ni še domov hčere, da bi ž njo delil to veselje?

Ko se je solnce že začelo nagibati k zatonu, je slednjič prišel Mincij — a brez Valerije. Rustika mu je na ulico hitela naproti in je od veselja kriknila, ko ji je povedal, da je Ireno rešil sin in da ga pošilja Valerija očetu sporočit veselo novico.

Da je hči zdrava, Irena rešena, da se Rim pripravlja za sprejem zmagavca, to vse so bile za Rufina vesele novice, ena veselejša od druge.

Tu se začuje na cesti ropotanje voza, ki obstane pred hišo.

Ravno je hotela Rustika skočiti k oknu po-

gledat, ko se odpro vrata in v sobo plane Valerija:

“Oče! Mati in vsi jetniki so prosti! Kandid, njen sin, jo je rešil. Oba prihajata te pozdravit!”

Takoj za Valerijo vstopita Irena in Kandid.

Rufin zbere vse svoje moči, da stopi došle-cema nekaj korakov nasproti, ju pozdravi in vošči srečo. Mincij in Rustika zreta z velikim občudovanjem na lepega vojnega tribuna. Ta ko visokega obiska ta borna hišica ni še videla. Slepa mati je poljubila njegovo roko. Ko je Irena objela Rustiko in se ji Kandid lepo zahvaljeval za rešitev prefektovo, tedaj so sicer tako zgovorni ženi iz same zadrege pošle besede.

Z iskreno zahvalo se je Rufin poslovil od blagih ljudi, ki so ga s tako ljubeznijo sprejeli in mu stregli.

Medtem ko sta Mincij in Kandid pomagala Rufinu zlesti na voz, se je okrog Rustike nagnetlo radovednežev, ki so jo šepetaje popraševali, kdo je tribun, kdo bolnik, kdo obe ženski. Rufina je trpljenje tako predrugačilo, da ga ljudje niso mogli spoznati. Kdo bi bil pač slutil, da je na smrt obsojeni prefekt našel zavetja v bornem predmestju?

Ko pa je Rustika ljudem povedala, kdo so te skrivnostne osebe, je ljudstvo dvignilo vesei krik. Vsak je hotel videti mestnega prefekta in ga počastiti. Vriskaje so vsi sledili vozu. Od vseh strani je privrelo skupaj mlado in staro in tako se je Rufin vozil v mesto v pravem slavnostnem sprevodu.

Mincij in njegova žena, ki sta z očmi sledila vozu do konca ulice, sta morala sedaj sosedom in sosedam pripovedati vse. Zamolčala pa je vrla žena, da je ona rešila prefekta. Kar je storila, je storila iz globoke hvaležnosti in iz krščanskega usmiljenja. Da se je njen načrt posrečil, za to gre hvala Bogu. Zato si Rufinove rešitve ni štela v nobeno zaslugo. Povedala je le, da je ponoči nekdo potrkal na vrata. Ko mu je Mincij odprl, je videl, da revež prosi prenočišča. Ker je bil mož zelo slab, ga Mincij ni mogel odgnati od praga.

Pri slovesu je Kandid poprosil grobarja, naj hiti na bojišče naznanit papežu rešitev jetnikov. Kako rad je ponesel Mincij veselo poročilo.

Solnce je že zašlo, ko se je Kandid pri lateranski palači poslovil od svojcev in odhitel v tabor. Oskrbnik palače, vesel, da se more

priporočiti novemu vladarju, je odkazal gostom celo vrsto najlepših dvoran ter poskrbel za nje v vsakem oziru.

Ko je Kandid jezdil po mestnih ulicah, je videl, kako se odevajo hiše v slavnosten nakit za sprejem cesarja. Marmornati kip Maksencijev na trgu je bil prevrnjen in okrog razvalin so plesali otroci. Kandida, v katerem so takoj spoznali tribuna iz zmagoslavne vojske, je ljudstvo povsod glasno pozdravljalo. Na Martovem polju in na Flaminski cesti je dohitel gruče deputacij, ki so se šle poklonit novemu cesarju. O mraku so zunaj mesta zaplapolali veliki kresovi oznanjujoč veselje kmečkega ljudstva nad Konstantinovo zmago.

Jezdecu so prihajale pred oči razne slike dogodkov današnjega dne: krvavi prizor iz bojnega meteža, veselje nad priborjeno zmago, čast, s katero ga je Konstantin odlikoval, strah in upanje, veselje in sreča, ki jo je doživel danes popoldne. Vendar sta mu izmed vseh teh slik vedno in vedno stopali v ospredje dve postavi — njegova mati in Valerija.

Petnajsto poglavje.

KONŠTANTIN PRIHAJA V RIM.

Ena najlepših in najsvetejših dolžnosti je bila sedaj za Milcijada in kristjane, pohiteti na bojišče in ondi pomagati ranjencem in umirajočim ter jih tolažiti. Število krščanskih vojakov med njimi je bilo nenavadno pičlo. Ni jih bilo težko spoznati.

“Mir s teboj!” pravi škof in se sklone nad ranjencem.

“Kaj mir!” odrne z nevoljo. “Vode hočem, pri Herkulu, da si utešim svojo grozno žejo!”

Papež namigne enemu svojih spremljevalcev, naj postreže ranjencu, sam pa se obrne k drugemu:

“Mir s teboj!”

Pri tem pozdravu se zjasni obličje ranjenčev, ki dvigne roki proti nebu in pravi:

“Hvala ti, o Bog, da prihaja eden bratov predno umrjem! Ni nobenega duhovnika med vami, da mi vsaj podeli svoj blagoslov?”

Na nekem mestu je ležal posebno velik kup trupel, ki je pričal o vročem boju. Tu spozna škof med padlimi centurija Marcijala, iz številnih širokih ran je krvavel, a še je živel. Ko se sveti starček skloni k njemu in ga nagovori, izpregovori vojak z vsem naporom svojih sil:

“Kot kristjan umreti . . . Verujem v Jezusa, Sina božjega”.

Ker so ranjencu trenutki bili šteti, mu je škof molil naprej veroizpoved in mu je vzbudil kesanje nad grehi njegovega življenja. Nato ga je krstil in mazilil s svetim oljem.

Z blaženim nasmehom na ustih, pokrepčan po blagoslovu in molitvah cerkve, je Marcijal izdihnil svojo dušo.

Že je napočil mrak in še vedno je Milcijad s svojimi spremljevalci vršil dela krščanske ljubezni. Konstantin je to izvedel in vzbudilo se mu je veliko spoštovanje in občudovanje do blagega starčka. Cesar še ni poznal tiste velike besede Izveličarjeve, ki veže v ljubezni celi svet: “Kar storite kateremu mojih najmanjših bratov, storite meni!”

Radi priprav in radi počitka trudnih vojakov se je slavnostni vhod v Rim zapoznil do noči. Ker je bil Milvijski most razdejan, je moral Konstantin iti v Rim po desnem bregu Tibere čez Vatikan in Elijski most mimo Hadrijanovega nagrobnega spomenika.

Od vsake legije je bil določen manjši oddelek, da je spremljal cesarja pri slavnostnem sprevodu ter nosil zastave svoje legije. Konstantin je izrecno zapovedal, naj gre krščanski prapor tik pred njim. Sam je jezdil lepega konja, odet v cesarski škrlat, zlat diadem na glavi, obdan od poveljnikov in podpoveljnikov. Senatorji, vitezi in drugi odlični možje so šli deloma pred njim, deloma za njim.

Tako se je pomikal slavnostni sprevod ob Milvijskem mostu, ob desnem bregu Tibere. Na tisoče ljudstva ga je spremljalo z gorečimi bakljami in glasnim klicanjem; z Vatikana in z drugih gričev pa so ga pozdravljali veliki kresovi.

(Dalje prihodnjič.)

IZ UPRAVE

ZAHVALE.

Zahvaljujem se božjima služabnikoma Frideriku Baragi in Antonu Martinu Slomšku za uslišano molitev. Obljubila sem javno zahvalo. Prilagam za sveto mašo.

A. K.

Dolžnost me veže, da se javno zahvalim Mariji Pomagaj za srečno potovanje mene same in moje hčere. Darujem za sveto mašo v čast Materi božji.

Helena Jurkovič.

DAROVI

ZA MARIJO POMAGAJ in list Ave Maria: Mary Konečnik \$1, Štefan Jenko \$1, Joe Tomazetig \$28, Mrs. Grahek \$1, Ana Koren \$1, družina Shirtzel \$2, John Pichman \$2, Jacob Tursich \$2, Neimenovana \$2, Mary March \$1, Matt Jerman \$2.50, L. Berce \$1, Kate Muscek \$1, Frank Zbasnik 50c, Ang. Zupancic \$2, Lena Mortl 50c, Katar. Kastelic \$2, Jacob Vertin 85c, Mihael Mrak 50c, Neimenovan \$1, Katar. Slogar \$1, George Zupancic \$1, George Nemanic \$1, Terezija Babich 50c, Joe Maren \$1, Mrs. Gillach 50c, Mary Chernich \$2, Math Flajnik \$2.

ZA SVETE MAŠE: Po eno: Mrs. Mrezar, Mrs. Rogelj, Mr. Savnik, Mrs. Spelich, Mrs. Petelin, Mrs. Buchar, Mary Bambich, Helen Zore, Agnes Ribnikar, Mrs. Vavpotc, John Dolcic, Jos. Papesh, Ant. Pozun, Mrs. Susman, Mr. Markovic, Martin Vidic, Blaz Molcicnik, Jos. Drashler, Mrs. Rus, Mr. Prus, Mrs. Vidmar, Mary Horvat, Mary Dresher, Agnes Zokal, Johana Sintic, Mrs. Grahek, Mrs. Rom, Mrs. Jalovec, N. N. Joliet, Mary Prah, Mrs. Bosnar, John Golob, John Beyo, Mrs. Mladic, Lea Kobilsek, R. M., Angela Mlakar, N. N., Mrs. Volk, Mrs. Plese, Ivana Trobec, Ivana Pritekel, Agnes Kompare, Cath. Radez, Mrs. Panian, Helen Jurkovic. — Po dve: Mrs. Luskovic, Joe Ajster, Mary Zickar, Mrs. Bruder, Mary Gregorach, Barb. Sedmak, George Flajnik, Mrs. Turk, Mr. Jakse, Antonia Dusa, Mrs. Zakovec, John Vida, M. Bluth, Mary Skerl, Barbara Naglich, John Vranicar, Mary Hribar, Ana Perusek. — Po tri: Ivana Fercjancic, Josephine Jelenc. — Po štiri: Mrs. Verzuh, Mary Humar. — Po pet: Frances Vrhovec, Henry Stern, Mary Vidmar. — Dodatek: T. Pintar 1, M. Tamse 2, A. Rogelj 2, E. Kersic 1, H. Zore 3, M. Hochevcar 5, F. Juvancic 2, Mrs. Anzur 1, J. Sustersic 2, A. Bartol 2, R. Klemencic 1, A. Bashel 3, Mrs. Vesel 1.

APOSAOLAT SV. FRANČIŠKA: Joseph Zabukoves \$10, Frances Novak \$10, Marija Vider \$10, Hilda Thorn \$5, Anton Novak 50c.

KRUH SV. ANTONA: Mary Kook \$2, Mrs. Gregorcic \$5, Mrs. Stech \$1.50, Mrs. Veber 25c, Ivana Pritekel 50c, Mihael Kapsh \$1, Anton Zagorc \$1.

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ: J. Pavcek \$1, Mrs. Kocijancic 50c, Agnes Zokal 50c, Mrs. Petrovcec 50c, John Beyo \$1, Neim. \$1, Ivana Pritekel 50c, Rose Planinsek \$2, Frank Schweiger 50c, Ignac Kozelc \$2, Anton Zagorc \$1, Johana Troja 50c.

BARAGOVO SEMENIŠČE: Ana Breznik \$1, Cath. Radez \$1, Klara Blaess \$1.

V BLAGU. — Za zaveso pri tabernakeljnu v naši cerkvi sta darovali Mrs. Theresa Kremesec \$5, Mrs. Mary Kremesec \$1. Naredile so jo pa častite sestre. Vsem iskren Bog plačaj!

AVE MARIA KOLEDAR

ZA 1937

JE IZŠEL.

50c.

UPRAVNIKOVO KRAMLJANJE

P. Bernard.

Eno pesem vam bom pisal,
staro dva milijona let.
Vam bom KOLEDAR orisal,
če ne bom preveč oštet.

Najprej vam povem na uho,
da je zdaj že ves pečen.
Vzelo je pa dolgo kuho
pa ni skor nič — prismojen.

Najbolj padlo bo na gliha,
če zapišem: Kot kolač!
Vse prav fletno skupaj štriha,
niks premal, pa niks too much.

Prišel je iz novga modla,
prav iz ribniških čepinj.
V njem je vsa mogoča godlja,
mal orehov, mal rozin.

Skorja mu je vsa ocvrta —
(sline že se vam cede . . .
Usta vaša so odprta,
že pripravljate zobe . . .)

Kdo vse ta kolač je mesil,
vam ne bom zastonj izdal.
Kdor bo brž mal centov stresel,
bo že sam imena bral.

Vendar to velja za drugo,
ne pa prav za vse stvari.
Naj povem, da Pater Hugo
je napisal — dve strani.

Tudi dohtar John Zaplotnik
z Lince gleda v stari svet.
Koledarjev znan dobrotnik
je strani napisal pet.

Da je Koledar bolj pester
in sladak, takorekoč,
je prišlo še dvoje sester
drugim pekomo na pomoč.

Eno zine Joe Grdina,
ves korajžen, nič potrt.
(On gara kot črna žvina
za pošten kulturni vrt.)

Naj omenjen bo še Dolčič,
tam v Girardu svoj ma grad.
(Včas je bil Marijapoljčič
in na Brezje šel je rad.)

Da ne bom na to pozabil:
Frater Lojz, pisatelj mlad,
ruske tiče je pograbil,
pa s peresom ne — za vrat!

Zraven Lojza je posedal
skozi peko Fra Martin.
Nekaj "odds" je vsem povedal,
pa smo rekli: štof je fin!

Ko sem Koledar seciral,
padel ven je še en stric.
Pa ne bom ga nominiral,
fant je zgrešil svoj poklic . . .

Med "dopisi" Ludvik Kočnik
(radi rime!) je na front.
Kmal pusti chicaški močnik
in jo mahne gor v Lemont.

O, pa tud Matjaž Ključevček
(zopet rima!) fest pove!
Vse popiše, kakšen revček
bil je Johnstown lepga dne.

Spis obljubljen Aleksandrov
smo čakali ves ta čas . . .
Pa je fant na Willard vandrov
in pozabil brž na nas . . .

Tudi misjonar Odilo
je obljubil — nič poslal.
(Al se mu bo v nos kadilo,
ko bo tele verze bral!)

Ampak to je že pretečno,
kam me je zapeljal škrat!
Saj bom tu sedel na večno,
če grem vse izklepetat.

Torej amen bom zaklenkal,
da bo konec teh skomin.
(Da "Kolača" ne bom šenkal,
to še rečem za spomin.)

Kmal zastopnika obište
ali pa zastopnico.
Če jih ni, pa nam napišite
eno fletno kartico.

Kdor ne zmore petih dajmov,
naj pa da en sam dolar.
(Če se bo kak takšen vrajmov,
mojga srca bo vladar!)

PRIPIS:

Da bo pesem čisto jasna,
treba imeti KOLEDAR.
Če zabavlja bralka krasna,
kaj je to pisaču mar!)

EUCLID, OHIO. — Piše Mrs. Turk. —
Mimogrede naj malo omenim od naše ameriške
bele Ljubljane, ki se tudi Euclid imenuje. To
je prav prijazna naselbina. Čimdalje prijaz-
nejša postaja. Leta 1927 so se začeli naši pion-
irji pripravljati, da bi si postavili cerkev sve-
te Kristine. Kompanija je darovala 12 lotov.
Sprva se je služba božja vršila v trgovini pri
Mr. Logarju. Ni šlo tako hitro. Spominjam
se iz prvega leta, da sem bila neko nedeljo po-
poldne sama z otroci pri blagoslovu. No, mež-
nar je tudi bil in še pokojna Mrs. Intihar. Naj-
prej smo imeli duhovnika, ki ni bil naše narod-
nosti. Potem je prišel Rev. Vukonič in za njim
sedanji naš velespoštovani župnik Rev. Bom-
bach. On dela neumorno, da vse vzdržuje.
Zelo lepo je pri nas v cerkvi. Posebno velja
to o našem petju. Tudi v šoli je toliko otrok,
da so vse sklopi zasedene. Hvala Bogu, da se
je vse tako dobro razvilo. — V listu Ave Maria
se mi pa zelo dopade, kar pišejo Father Gnidov-
vec od obika v Sveti deželi. Pozdrav njim in
vsem.

LEMONT, ILL. — Spomnite se vsi brž Ko-
ledarja, ki ga dobite za polovico dolarja!

MORGANTOWN, PA. — Piše Marija Ko-
nečnik. — Sprejmite majhen dar, ki ga vam
pošiljam za list Ave Maria. Zelo rada ga pre-
biram in sem v duhu pri vas v Lemontu. V
starem kraju sem zelo rada romala na Brezje v
prelepo novo cerkev, tukaj pa samo v mislih
romam na Ameriške Brezje, kakor si jih pač
med branjem predstavljam. Bog daj, da bi
kdaj mogla v resnici biti tam. Res so zavida-
nja vredni tisti Slovenci, ki živijo blizu Lemon-
ta. Kako lahko jim je iti v svetišče nebeške
Mater, ki svojih nikdar na zapusti. Pozdrav!

LEMONT, ILL. — Hitro vse moči svoje
napnite in si brž novi Koledar naročite.

OD NEKOD. — Piše Neimenovana. —
Zjokala sem se od veselja, ko sem videla tako
lepe slike v listu Ave Maria. Posebno me več-
no gane slika brezjanske Mater božje. Veste,
jaz nisem bila nikoli tako srečna, da bi bila po-
romala na Brezje. Bila sem pa doma blizu
druge božje poti Marijine, namreč Nove štifte
pri Ribnici. Ker sem v mladosti ljubila Mater
božjo, me ona nikdar ne zapusti. Ona je res
srednica med Bogom in nami, kakor se je tako
lepo bralo pred kratkim v listu. — Zdaj imam
pa eno prošnjo. Naj bi list začel z novim le-
tom prinašati življenjepis kakega svetnika. Ne
samo jaz, tudi drugi so mi že rekli, da bi radi
kaj takega brali. — Rada berem tudi Vaše
kramljanje, ali teh mojih vrstic ne smete pri-
občiti. (Well, oprostite, nisem se mogel prema-
gati. Če Vas nisem popolnoma ubogal, sem pa
vsaj Vaše ime prikri. Ali sva sedaj skre-
gana????)

LEMONT, ILL. — Da vam povem še dobre-
ga kaj: naročite Koledar tudi za stari kraj!

SHEBOYGAN, WIS. — Piše John Virant.
— Lepo Vas pozdravljam in želim, da bi še
dolgo tako krasno oznanjevali božjo besedo s
peresom kot to delate tam v Lemontu z listom
Ave Maria. Jaz ta list silno rad berem. Seve-
da, zame menda ne bo treba dolgo pisati, imam
že sedem križev na ramah. Pa naj bo, kakor
je božja volja. Bog daj, da bi list še dolgo do-
bro služil premnogim, ko nas že več ne bo med
živimi. Z Bogom!

LEMONT, ILL. — Ali sedaj že vsi veste, da
je izšel naš novi Koledar? Ali ste se že vsi od-
ločili, da ga boste kupili?

HIBBING, MINN. — Piše Mrs. Mlakar. —
Pri nas je še sedaj proti koncu avgusta kar na-
prej suša in vročina. Ponoči pa mrzlo, da člo-
vek ne more spati pri odprtem oknu. Takega
leta kot je letošnje še nismo nikoli imeli. Prav
nič ne bo zraslo. Še krompirja ni niti enkrat
dovolj namočilo, odkar je bil vsajen. V ognju
je pa vse naokoli. 65 milj od tukaj je petinse-
demdesettisoč akrov gozda zgorelo. Deset ti-
soč fantov iz CCC gasi ogenj, pa še nad 2000
drugih mož. So rekli, da bo mesto Gilbert vse
zgorelo, pa so vendar nekoliko ustavili ogenj.
25 farmarjem je pa blizu tam prav vse pogo-
relo. Ni vode in ni dežja, ogenj pa opravlja
svoje strašno delo. Bog se nas usmili in daj,
da bi bilo vsaj tam pri vas kaj boljše!

LEMONT, ILL. — Ne pozabite čitati, kar
piše P. Hugo na strani 65 novega Koledarja.
Zelo poučno in zanimivo!

KANSAS CITY, KANS. — Piše sestra Sabina. — Sestra umrle Julije Špehar me je prosila, naj Vam sporočim smrt imenovane žene, da bi jo priporočili bralcem lista v molitev. Bila je naročnica prav od začetka. Prenehala je, ko jo je kruta bolezen za celih 18 mesecev položila na bolniško posteljo. Imela je raka. Skoraj dve leti je s svetniško vdanostjo in potrpežljivostjo prenašala silne bolečine. Bog naj ji bo obilno plačilo!

LEMONT, ILL. — Težko boste našli bolj izpodbudno branje kot v novem Koledarju na strani 104. Zapomnite si to številko in kar tam začnite. Bere se kakor roman, pa je vse popolnoma resnično. Tako kot sta tista dva živela, se res izplača živeti. Pater Hugo je oba mojstersko opisal.

DETROIT, MICH. — Piše Mrs. Gorshe. — Prav za prav bi bila morala že davno prositi za natis teh mojih vrstic. Pa moram pripisati moji lenobi, da sem tako dolgo odlašala s pisanjem. Že pred nekako dvema letoma sem se v boleznih zatekla k Frideriku Baragi za pomoč. Bilo je ravno pred sv. misijonom in vse je kazalo, da bom morala ostati doma. Zato sem se toliko bolj iskreno prosila za pomoč v boleznih. In res, bila sem uslišana. Zdravje se mi je začelo vidno vračati in sem bila pričujoča pri vseh misijonskih pobožnostih. Obljubila sem, da bom o tem napisala par vrstic in zdaj izpolnujem obljubo.

LEMONT, ILL. — Kdor hoče vedeti, kakšen je paradiz na zemlji, ki ga obetajo sovražniki nebeškega paradiza, naj bere spis Fra. Alojzija na strani 178 novega Koledarja. Potem naj vsak sam premisli, kako je s to "vero" v zemeljski paradiz.

SHARON, PA. — Piše Mary March. — Prosim, priporočite v molitev mojega očeta, ki je umrl 27. junija. Bil je zvest naročnik tega lista. Naj v miru počiva!

PUEBLO, COLO. — Piše Mrs. Meglen. — Celih 18 dni sem ležala težko bolna. Zdaj sem malo boljša, pa me zdravnik še ne pusti vstati. Zelo težko pišem te vrstice, ker sem zares slaba. Molite, prosim, da bi mi Marija

Pomagaj izprosila zdravje. Rada bi namreč še kaj storila za list Ave Maria, ker sem že skoraj 25 let delala v ta namen. Vidim namreč, koliko koristi ta list vsem, ki ga imajo v hiši. Ž njim prihaja v hišo ljubezen do vsega, kar je dobro in plemenito. Naznanjam tudi, da je umrla Mrs. Ana Pirc, ki je bila dolgoletna naročnica tega lista. Priporočam jo v molitev.

LEMONT, ILL. — Berite, kaj piše v novem Koledarju Mr. Dolčič. Našli boste na strani 57. Zelo lepo branje!

BERWICK, PA. — Ne morem drugače kot da se odzovem na dopis Mrs. M. P. v avgustovski številki. Res je sprožila prelepo in koristni misel. Zato prilagam \$1 za tisto božjo banko, ki jo ona tako lepo priporoča. Vse prav lepo pozdravljam.

LEMONT, ILL. — Pa kar piše Jože Grdina na strani 188, tistega na noben način ne smete zgrešiti. Je vsega premisleka vredno!

JOLIET, ILL. — Piše Klara iz Rima. — Želim se vsem prav iz srca zahvaliti, ki so mi dali oglase za novi Koledar. Bog vsem povrni. Posebej pa moram omeniti predsednika in tajnika pri društvu sv. Antona Pad. To sta Mr. Paul Lawrich in Mr. Frank Ramuta. Ko je prišla moja prošnja za oglas pri društveni seji na vrsto, ni bilo mogoče odločiti, ker je bilo slučajno premalo članov na seji. Pa sta rekla predsednik in tajnik: Oglas damo, pa je. Povedala bova na prihodnji seji. Ako članstvo ne bo zadovoljno, bova pa iz lastnega žepa plačala. Čast našega društva mora biti rešena. Da, tako sta rekla in zaslužita za to javno priznanje. Lahko sta za zgled drugim starejšim. Dokler se naši fantje znajo tako postaviti, se nam ni treba bati za našo mladino. Torej se enkrat prav prisrčna zahvala vsem za pomoč in prijaznost. (Podpora, pravi upravnik.)

LEMONT, ILL. — Zadnja beseda — KOLEDAR! In še ena — Koledar! Odprite ga in čitajte na strani 133!

JOSEPH PERKO

2101 West Cermak Rd., Chicago, Ill.

—SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI—

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

A Visit to Our Store Will Convince You that
OUR PRICES are the Lowest
in Chicago On Quality Merchandise

TRIKRYL'S

Department Store, 21101-4 Cermak Road
Save Our Stamps

They Have the Greatest Redemption Value
of Any Stamps Issued

Open Evenings

Tues. and Thur. 9 P.M. Sat. 9:30 P.M.